

ВЕРЕСЕНЬ

ISSN 0132-4462

1986

№17

ВЕРЕСЕНЬ

ПЕРЧАНСЬКИЙ ДЗВІНОК НА ПЕРШИЙ УРОК

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА

— Запам'ятай, Юрчику: перейдеш у шостий клас — купимо мотоцикл!

(Продовження шкільної теми — на сторінці п'ятій).

Здорбенки

Відкритий лист
голові Житомирського облвиконкуму
В. М. ЯМЧИНСЬКОМУ

Вельмишановний Василю Миколайовичу!

Як Ви, очевидно, знаєте, фейлетон — це не набір компліментів. А я от мало не відступив від традиції. В тому розумінні, що написав фейлетон у повній відповідності з вимогами жанру, але закінчив його компліментами. Компліментами на адресу Вашого заступника Антона Степановича Малиновського.

Фейлетон був про дороги. Точніше, про вулиці. Про оті самі сільські вулиці, які викликають у багатьох літераторів лірично-сентиментальні спогади про босоноге дитинство і надихають їх на написання повістей і дилогій-тетралогій про гусей, череду, набіги на садки, парне молоко у поліс'яному глечику, батьківську лозину чи пасок як неминучу розплату за деякі розваги, — словом, про все, що може заграти урбанізованій виходець із села, навідавшись до нього через кілька десятиліть.

На відміну від згаданих літераторів, у корінних жителів Макарівок, Лелеківок і Обознівок щоденне споглядання рідних вулиць здебільшого викликає зовсім інші емоції. Особливо ранньої весни або пізньої осені. Бо для них вулиці служать не джерелом натхнення, а місцем для пішого або транспортного пересування. І коли на цьому місці ноги з багною не витягнеш, коли на ньому безсило в'язнуть по саму кабіну багатосотильні трактори, то тут, ясна річ, не до лірики.

Отож і взяв я кільканадцять листів із свіженької пошти, сів на телефон, переговорив із причетними до благоустрою сільськими керівниками — і написав

фейлетон. Бо картина з телефонних розмов вималювалася аж ніяк не рожева, а висновки — ще похмуриші. Більшість моїх співрозмовників сприйняли по-відомлення про те, що з іхнього села надійшла скарга на погані дороги, як щось таке, що в голові не вкладається і може бути охарактеризоване не інакше, як побутова розбещеність. Мовляв, із жиру біситься. Мовляв, з діда-прадіда багнюку місли — і нічого, бо на те воно село, щоб у ньому багнюка була: на асфальті ж хліб не родить і корови не пасуться.

Ну, і що з того, що у жителів вулиці Ювілейної у тій шафі висять наймодніші костюми і найшматніші сукні, а для ніг припасено по кілька пар модельного взуття? Що з того, що у дворі стоять «Жигулі»? Куди ними можна проїхати, якщо тут амфібія потрібна? Про які місця може бути мова, якщо навіть мисливські чоботи не врятують?

І тому я цілком поділяю думку авторів скарг із села Шилівки Зіньківського району на Полтавщині, які вважають, що

1

2

3

4

Степанович Малиновський порадував мене відповідю, яку ми помістили у відповідь четвертому номері: усе, мовляв, гаразд, замітку розглянуто на місці, пропіджу чащину вулиці Набережної відремонтовано.

Відповідь, чесно кажучи, мене розчутила. Це ж треба, подумав я, заступник голови облвиконкуму не поспішився на дорогоцінний свій час, вирішивши, що краще самому один раз побачити, якіс вжито заходів, ніж сто разів почути про це від підлеглих. І тому, підсипавши перцо в уже згадуваному фейлетоні доброму десяткові сільських керівників, які вважали, що впорядкування вулиць — не їхня справа... і взагалі, — закінчив його дифрамбами на адресу Вашого заступника: вчіться, мовляв, шановні, як треба відповідати на критику, з якою уважою слід підходити до запитів сільських трудівників. І вже збирався засилати фейлетон до друку, коли це раптом приноситься мені свіженький лист із Макарівки, від жителів тієї ж такої вулиці Набережної. А в конверті — новий фотознімок з коротенькою припискою: оце та вулиця, про яку товариш Малиновський повідомив, що її відремонтовано. (Фото 4).

Придивітесь, Василю Миколайовичу, до нього уважніше. Бачите калюжу? Так от я вважаю, що сіли ми в неї з Антоном Степановичем. Точніше, спочатку сів Антон Степанович, а я, довірливо опублікувавши його відповідь, опинився з ним за компанію. І тепер від Вас залежить, як скоро ми з неї виберемося.

Справа ускладнюється тим, що цей лист із Житомирщини — не єдиний. Майже одночасно з ним скарги на занедбані вулиці я одержав із сіл Велика Чернявка та Королівка Попільнинського району, села Смодлерев Баранівського, села Рихальськ Ємільчинського, сіл Майдан та Новоозерянки Олевського районів. Так же ж ті написали, кому терпець увірвався, а скільки ще мовчать, вважаючи, що так вони і мусить бути.

Отож я й подумав: надішлю цю добірку листів в очіюваній Вами облвиконком, товариш Малиновський візьмете та її оперативно відповість, що все в порядку, у згаданих селах вже виблизьку бруківка, я цю його відповідь знову довірливо надрукую, а потім виявлюсь, що Антон Степанович знову не розгледів, що саме близьить — бруківка чи калюжа.

Тому й вирішив особисто до Вас звернутися. Сподіваюся, що своєю відповіддю Ви таки за свідчите, з якою увагою і відповідальністю треба ставитися до скарг трудящих. А я, у свою чергу, зможу повідомити про це своїх читачів.

На цьому слові — бувайте здорові.

Від широго серця
Вашого Перца.

— Ти диви — як для себе, то і сама впоралася!

ТЕЛЕГРАФНЕ АГЕНТСТВО ПЕРЦЯ

ЗВ'ЯЗКІВЦІ
ЖАРТУЮТЬ

ВОРОШИЛОВГРАДСЬКА область. (Кор. ТАП). Не набирають приїжджі родичі жителів села Григорівки Комінтернівського району. Якщо їх залетить сюди хтось, то вже наступного дня, плачучи, пакує валізи.

А до слів їх доводить керівництво Одеського промислового заводу, чий цех розміщений у селі із труб яких у навколошній простріл щедро розлітаються аміачно-карбамідно-метанолові букети, які мають властивість дерті у горлі, щипати у носі і вичавлювати бодай скупу чоловічу сльозу навіть у чоловіків.

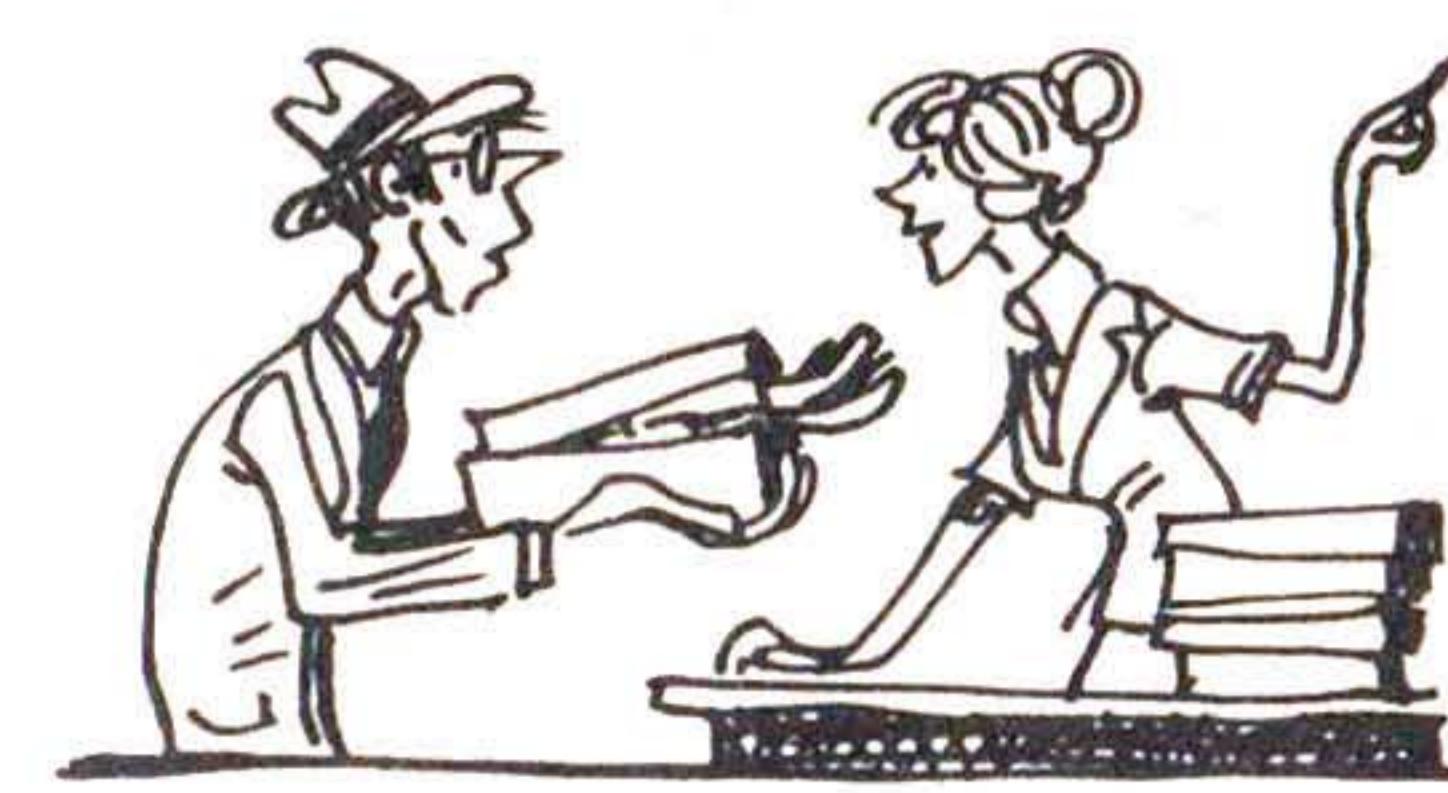
А григорівцям залишається одне: акліматизуватись.

ФАРБУВАННЯ АВАНСОМ

ЛЬВІВСЬКА область. (Кор. ТАП). Оригінальні фарби виготовляє Дрогобицький завод побутової хімії. Для того, щоб ними користуватися, не треба навіть відкривати кришку на банках: вони відскакують самі собою, і ще по дорозі до замовника фарба щедро поливає усе навколо — дно вагона або кузов автомобіля, підлогу на складах і в торгових залах магазинів, одяг та руки продавців і вантажників... Покупців ж лишається тільки внести гроші у касу і, прийшовши додому, викинути порожню банку та ретельно відмити руки.

МЕНЕ ВЗУЛИ

Власне, взув я себе сам. А якщо точніше, то дружина...

— Піди до магазину і купи нові черевики,— з ранку й до вечора чув я ці слова.

Зрештою, не витримав — пішов, і, як згодом з'ясувалося, пішов для того, аби ще раз переконатися: «Послухай жінку і зроби навпаки». Я навпаки не зробив: послухав, пішов, купив. Ну, як усі чоловіки купують — повіривши запевненням продавця, точніше, продавщиці:

— Ніби на вас пошиті!

Розчулівся я — і до каси. Від каси — додому. Дружина на порозі:

— Ану, скидай ці старі шкарбуни, взувай нові.

Скинув, взув. Вона тільки глянула й одразу завела своє типово-жіноче:

— Ой, лишенько! Так тут же підошва відстала. Де були твої очі?

Куди ти там дивився? Мабуть, якась молоденька взуття продавала?

— Молоденька,— чесно зізнався я.

— Я так і знала. Тебе можна посилати лише знаєш куди?..

— Знаю,— поспішно погодився я і... пішов. Пішов ще раз до тієї самої продавщиці.

— Нічого страшного. Купіть он клею, заклейте і носить на здоров'я. Подумаєш, підошва відклейлась! Може ви встигли в цих черевиках м'яча поганяти.

— Ну, знаєте!..

— Та я пожартувала. Клей у господарському відділі...

— Маріє Іванівно,— перебила її молодша продавщиця.— Це ж таки брак. Треба товаришеві черевики таки поміняти.

— Ти ще практиканка і не доросла, щоб мене вчити,— образилася наставниця.

Пішли шукати. Шукали, шукали і,

як на зло, такого розміру не знайшли.

— Що ж, доведеться вам повернути чотирнадцять карбованців вісімдесят копійок.

Я гадав, що продавці заберуть чек, візьмуть черевики й повернуть гроши.

— Хочете грошей? — дещо іронічно посміхнулася продавець-наставниця.— А самі підклейти не бажаєте? Що ж, тоді тюпайте до товарознавця.

Я потюпав. Поки дотюпав, товарознавець кудись зник. Довелось прийти наступного дня. Мені вручили два папірці, й товарознавець сказала:

— Напишіть заяву у двох примірниках. А після цього — ще й розписку, що ви гроши одержали...

— Але я грошей ще...

Вона перебила:

— Це буде пізніше. Пишіть,

а я тим часом складатиму акт. Тільки мороки завдаєте...

Папірці я зібрав докути, притулив до черевиків разом з чеком та ярликом «вищий сорт» і побрів до бухгалтерії. Тут мені дали ще два папірці й направили до відділу чоловічого взуття. У відділі сказали, що треба не дві, а три заяви. Тобто — у трьох примірниках. Я за благав відпустити мене додому. Мовляв, тут писати незручно. Люди ходять, штовхаються, ще подумаюти, що я скаргу пишу. Завідуюча сказала:

— Будете командувати у себе вдома, а тут робіть, що вам кажуть.

Я послухався і серед торгової зали почав на колінах копіювати власну заяву. Коли закінчив писанину, ми (цього разу із завідуючою) пішли знову до товарознавця, від товарознавця — до бухгалтерії, від бухгалтерії — до центральної каси універмагу, але каса була зачинена. Просидів більше години, коли нарешті з'явилася касирка. Взяла в мене десяток папірців, видала мені натомість ордер, який треба було підписати у тій же самій бухгалтерії, а після цього в самого... директора. Директор був, але проводив «п'ятихвилинку». Секретарка повідомила, що це надовго. Й справді, «п'ятихвилинка» тривала дві з половиною години, я не витримав і ледь живий доплентався з непідписанним ордером додому. Після двох вихідних, відпросившись з роботи, я все ж таки підписав ордер і, майже щасливий попрямував до каси.

Коли я подав ордер, касирка глянула на мене так, ніби я щойно пограбував її касу. А потім все ж стрималась і додала:

— Скільки ви ходите через оті нещасні чотирнадцять карбованців?

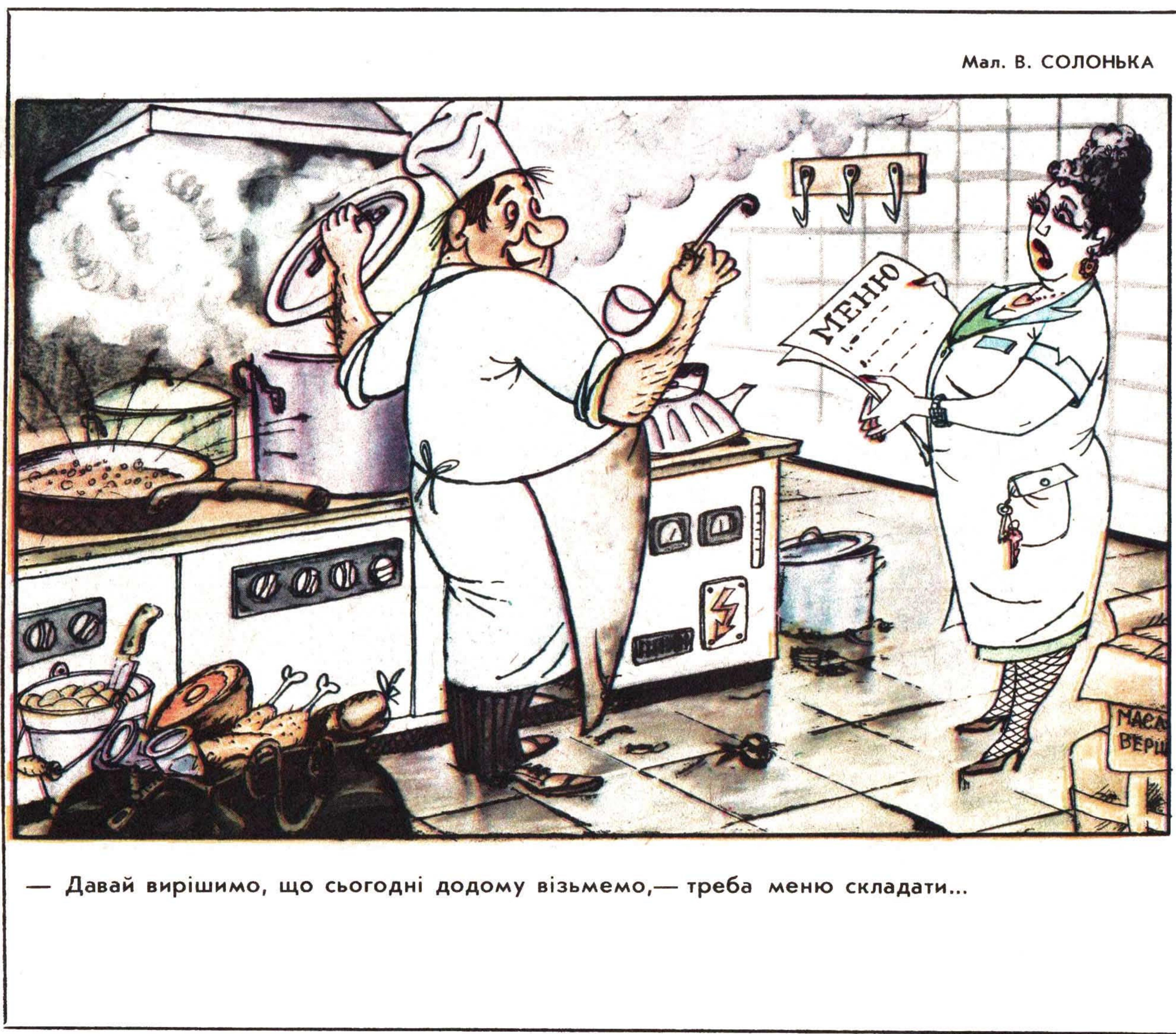
Тоді перевела погляд на ордер, з ордера на мене, і зблідла. Зблід і я, бо відчув, що я не тільки пограбував касу універмагу, а заразом і державний банк.

— У вашому ордері вийшов термін,— сердито сказала вона.— Що — з ним три дні спали і не могли налюбуватися?

І я пішов по новому колу вимотування нервів і здоров'я, і вже через день разом із словами «Як ви вже набридили!» одержав свої чотирнадцять карбованців з копійками...

...І от тепер, коли дружина пропонує мені піти до магазину, я з жахом думаю: «Не доведи, господи, ще раз купити браковану річ. Якщо мої старі черевики витримають, то мої нерви — на вряд...»

Олег ЧОРНОГУЗ.

— Давай вирішимо, що сьогодні додому візьмемо,— треба меню складати...

ПЕРЧАНСЬКИЙ ДЗВІНОК НА ПЕРШИЙ УРОК

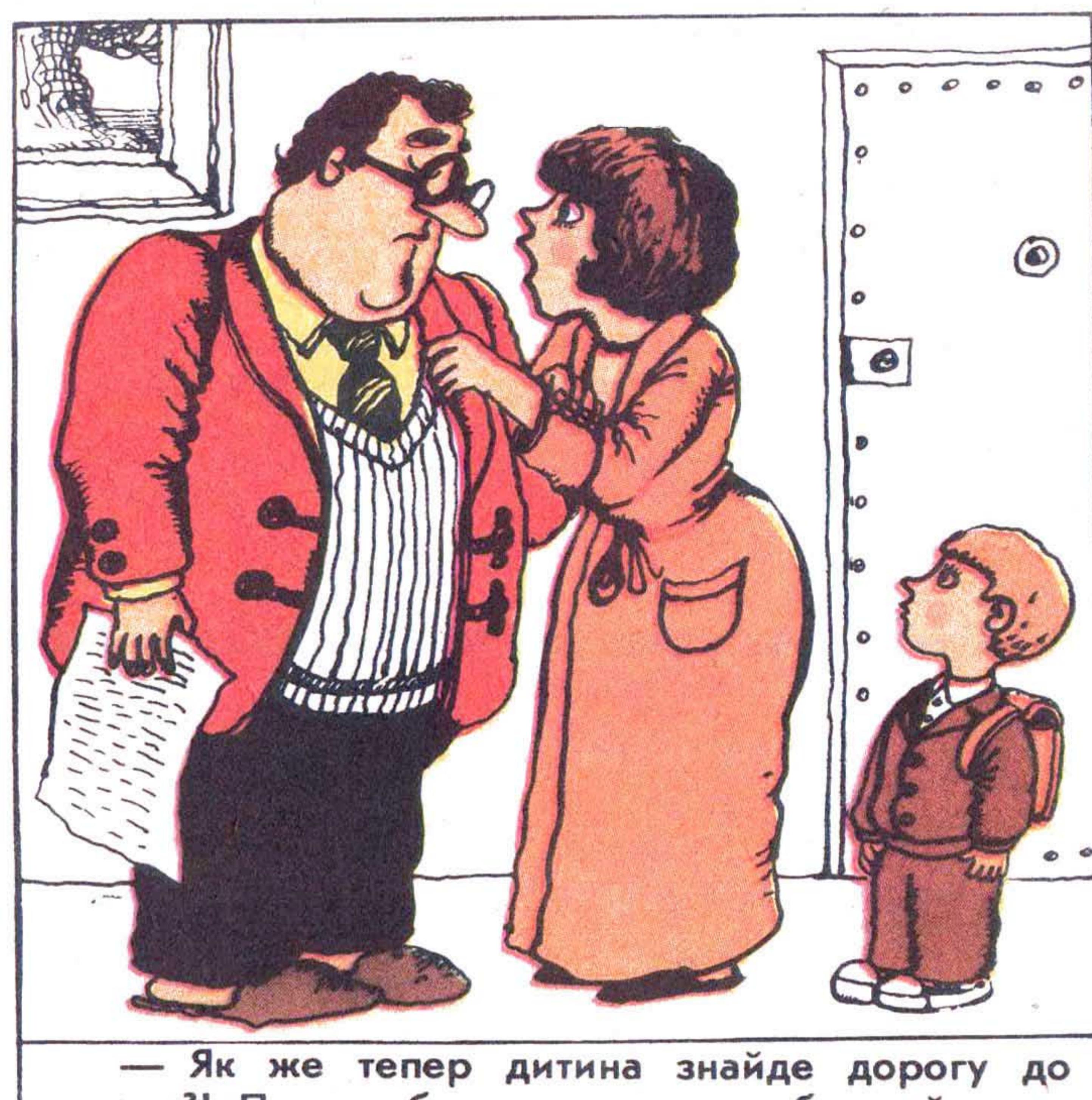
Мал. Р. САХАЛТУЄВА

— Куди це ти мене привів?! Мені ж до школи треба, у перший клас!..

— Бабусю, зроби за мене уроки, а я за тебе телевізор подивлюся...

— Як же тепер дитина знайде дорогу до школи?! Поки тебе не зняли з роботи, його ж туди машиною возили!..

— У нього тато працює в магазині!

— Поки не добудують спортзал, уроки фізкультури, діти, будемо проводити таким чином...

Гумореска

Після інституту потрапив я разом з нашим червонодипломником Баєвим до заводського конструкторського бюро. Хоч і не був я в інституті у числі кращих студентів, а на своєму робочому освоївся швидко. Зранку в курилці

анекдотами обміняємся, в обідню перерву — більярд або настільний теніс, та й після обіду можна знайти собі заняття до вподоби: скажімо, погуляти в заводському парку. Наші дизайнери так над ним попрацювали — любомило глянути. Справжній куточек дикої природи.

Тільки наш Баєв щось дивний: або стоїть, наче приkleєний, біля кульмана, або в цех біжить узгоджувати якесь питання. Минуло небагато часу, і він запропонував удосконалення, яке дає велику економію коштів.

— Економія — це добре, — сказав йому начальник. — Цього від нас вимагають. Але навіщо ти так ретельно вивчаєш виробництво?

— Як це — навіщо? — здивувався той. — Мене ж сюди прислали працювати, а не байдики бити!

Начальник недовірливо посміхнувся і по-

плентався у свій кабінет. Через деякий час він викликав мене і сказав:

— Не до вподоби мені оцей молодий-перспективний. Начальство радить брати з нього приклад! Та даремно він старається — на посаду заступника я запропонував тебе. Хлопець ти хороший, сучасний, не кар'єрист... Так що готуйся!

Мое нове призначення неприємно вразило Баєва. Та він не зробив для себе ніяких висновків: знову то біля кульмана, то в цеху. А що це дає? Незабаром мого начальника мають зняти з роботи за те, що бюро розвалив. Тепер він очолюватиме інше бюро, а наше — я. От не знаю, кого взяти своїм заступником. Звичайно, не Баєва, — від вискочок треба триматися подалі!

Ірина ФЕДОРОВСЬКА.

м. Миколаїв.

Добрий дядечко і Євген Степанович Лавринович — це одна і та ж сама людина, керівник тресту по експлуатації зелених насаджень (виявляється, є й такий!) Ленінградського району міста Києва. А добрий він ось чому.

Не так давно потрапила до нього на стіл супліка, підписана заступником директора Інституту геохімії і фізики мінералів В. Д. Овсієнком. Володимир Дмитрович аргументовано просив дозволу зняти три сякіх-такіх дерева на інститутській території: буцімто ці напіврозламані дерева дуже постраждали від великих снігопадів; більше того, два з них виросли над каналізаційною мережею, і — ще гірше — їх корені попротикали колодязі, через що неймовірно ускладнюються очисні роботи.

Аргументація вразила Є. С. Лавриновича. Він навіть уявив собі

страшну картину: В. Д. Овсієнко — як заступник директора по госпрацтвенні — особисто спускається в колодязь, щоб, скажімо, оглянути хід очисних робіт, і раптом бічну стінку проломлює підступний корінь і націлюється своїм вістрям у Володимира Дмитровича.

Уявивши це, керівник тресту по експлуатації вирішив по-родинному підтримати бідолашну адміністрацію, що отак-о мучиться з якимсь нещасними вербами. Тому Євген Степанович рішуче відкинув формальність. Він не став організовувати нікчемну перевірку на місці — щоб, як того вимагає закон, опісля скласти акт і направити його на розгляд і затвердження до райвиконкому. Євген Степанович розмахнувся на клопотанні В. Д. Овсієнка позитивною резолюцією і викинув з голови капосні дерев.

В. Д. Овсієнко, у свою чергу, тут же розпорядився ліквідувати з допомогою сокири та бензопили не три, а п'ять розкішних плакучих верб, котрі давно дратували його своїм плакучим виглядом. Працівник же інституту М. Дужик, якого верби теж дратували, але з іншої причини: він давно мріяв завести до свого обійстя якраз стільки дров, скільки можна напилити з цих дерев, — вправно зрізав їх і, подякувавши своєму високому керівникові, швидко доставив куди треба...

А пеньки залишились. Либоны, коріння якимсь чудом перестало заважати очисним роботам. Тепер, можливо, черга за іншими кілька-надцятьма деревами, які прикрашають інститутське подвір'я. Бо де гарантія, що добрий дядечко, ідучи назустріч чиємсь побажанням, легковажним розчерком пера не відправить і їх у чиюсь піч?

Г. ВАТЕЛЮК.

ВИСТАВА ІЗ ВИСТАВ

В театрі тім, який втрача
Щодня, щороку глядача,
Де вже виставу не одну
Кона мистецтво на кону,
Неначе хто поворожив —
У трупі творчий дух ожив.
Стрімкого злету час настав —
Іде вистава із вистав!
Така видовища, така
Проблемна, сильна і стрімка.
Шекспір, Старицький і Мольєр
Таких не відали прем'єр.
За монологом — діалог,

За діалогом — монолог.
Масовка теж не відстає —
Штрихи потрібні додає.
Не шкодували сил митці
В хвилині зоряні оці.
Таке чи буде ще коли:
Вони не грали, а — жили!
Жагу, снагу і серця жар
Мистецтву клали на олтар.
Буяли пристрасті без меж,
Та не радів їм головреж,
І глядачи там не гули,
Бо... збори звітні то були.
І знов виставу не одну
Кона мистецтво на кону
В театрі тім, який втрача
Щодня, щороку глядача.

Григорій ГАРЧЕНКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

У його романі правда випливла на поверхню. Чому? Та тому, що вона легша за воду!

Поети, економте час! Літайте на крилах фантазії!

Доки пережуєш ту чи іншу духовну страву, зуби мудрості повипадають.

Роман ЛИЗУН.

Не будіть мою совість, бо вона може встати не на ту ногу.

Андрій КОВАЛЬ.

Обмеженість, як правило, не визнає ніяких рамок.

Удача посміхнулась, але виявилось — пожартувала.

Коли часто вмивають руки, щось там нечисто.

Микола ЛЕВИЦЬКИЙ.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

— Бідні батьки! На роботі місячник культурного обслуговування оголосили, так вони вдома душу відводять!

— Гарно каеться... Просто жаль такого кадра, треба його підвищити...

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Полюбляло керівництво колгоспу ім. Леніна заливати до роботи у своєму господарстві шабашників. Вони тут і віники в'язали, і солому скривували, і тварини цькі ферми ремонтували. Тільки минулого року у колгоспі працювало одинадцять «диких» бригад.

Але любов, як відомо, буває сліпою. Тому, коли договори з шабашниками оформлялися з фінансовими порушеннями, керівництво заплющувало на це очі. Та не заплющували очі колгоспники, які й написали листа Перцеві. На його прохання Онуфріївський районний комітет народного контролю перевірив факти. Як

повідомив голова комітету М. Паламарчук, вони підтвердилися. За недоліки у господарській діяльності, запущений бухгалтерський облік голові правління колгоспу Клименко М. І., головному бухгалтерові Постриган Г. Л., бригадирові будівельної бригади Кубанову М. С., головному інженерові по будівництву Афанасьеву С. А., завідувачу автогаражем Бородинову Л. М. оголошено догани. Для відшкодування збитків, завданіх господарству, на них зроблено грошові нарахування. Афанасьеву С. А. за приписки звільнено з посади.

ПЕРЕКОНЛИВИЙ АРГУМЕНТ

Завфермо застав шуліку,
Як той вкорочував чубатій віку.
Хоч ніс Ілько тоді дробовика,
Але стрілять не піднялась рука.
Він лиш прогнав від ферми хижака...
Коли це через день чи два
Ілька в контору ключе голова
І в кабінеті віч-на-віч

Почав сердиту річ:
— Мені вже, голубе, відомо,
Що ти свідомо
Став хижакові потурати.
Тобі, видать, байдужі втрати!
Потрапити так можна і за грата!
Ілько всміхнувся хитрувато:
— Якби ж то в нас водилися лисиці...
А вбий шуліку — то на кого спишеш птицю,
Яка зникає без кінця?
Борщу ж не звариш без м'ясця...
— Ну, добре... — голова розм'як в один момент.
Що значить — неспростовний аргумент!

Петро ГРИШКО.

ГУМОРЕСКА

Донедавна я працював у будуправлінні механізатором. До роботи, правда, було далеченько, тому я, зрозуміло, на обід і з обіду — трактором. Швидше, зручніше. З часом і у вихідні почав машину дома залишати. У понеділок, знаєте, без зайвих клопотів на будівництво гуркочу.

Звикли до цього в нас.

А недавно оце трапилася в новому кварталі інша робота. Як кажуть — не бий лежачого! День покрутишся, два — відпочиваєш. Давай, думаю, перейду. І подав, значить, в будуправління заяву на розрахунок.

Керівництво мене трохи повмовляло, трохи покартало, бо ж з механізаторами ниньки не густо, та я зась. Іду туди, кажу, де медом пахне.

Вони мені тоді отаке-енний обхідний листок у двох примірниках. А там тих пункт-і-і-ів. Глянув — голова обертом пішла.

Однаке розраховуюсь. Чотири дні розраховуюсь з будуправлінням. Вніс заборгованість профспілковому скарбникові, повернув шість кілограмів цвяхів бригадирові і шаровари худрукові.

Повернув усе до грама. Мені воно ніпочім. Тільки культмасовик прив'язався, ніби я колись пудову гирю зі спортзалу прихопив — дітлахам погратися. Ясно, що на здирство пішли, серед білого дня облапошують. Закон же тепер на їхньому боці — чорним по білому пункти в обхідному листку виведені.

Познаходив, що міг і як міг, поприносив. І гирю, і ще якийсь там дріб'язок. Усі вже підписали обхідний.

Начальник, однаке, мене не відпускає, торгується.

— Чогось ти, — каже, — парубче, ще не здав...

І потилицю замислено шкрабе.

Як ото я вже попрощаєсь та виїхав за ворота, наздогнав він мене й вимогливо зупинив.

— Дай-но, — присікується, — ще раз зиркну в обхідний. Щось воно ніби не те...

Подав йому другий примірник. Узяв начальник, довго видивлявся пункти, подумки щось перераховував, наче молитву читав. Чого ж бракує, все підписано!

— Гаразд! — мовив зневіreno. — Паняй...

Рушив я, а він услід все одно косо дивиться. Справжній Плюшкін!

Тільки дома второпав, що начальник таки мав рацію: їхнім трактором я поїхав з господарства. Нікому, певно, на оці не засверблло, звікли, що катаюся. І я звик.

Теперечки стойть собі коло двору, вряди-годи на базар ним їжджу. Ніхто не з'являється по нього, ніхто довідок не наводить.

Ну, що ж, головне — обхідний листок мені справно підписали.

Іван КИДРУК.

м. Володимирець
Ровенської області.

«Перець» видав чергову серію карикатур, присвячену цього разу протипожежній безпеці. Подаємо кілька карикатур з цієї серії.

Епітафія.

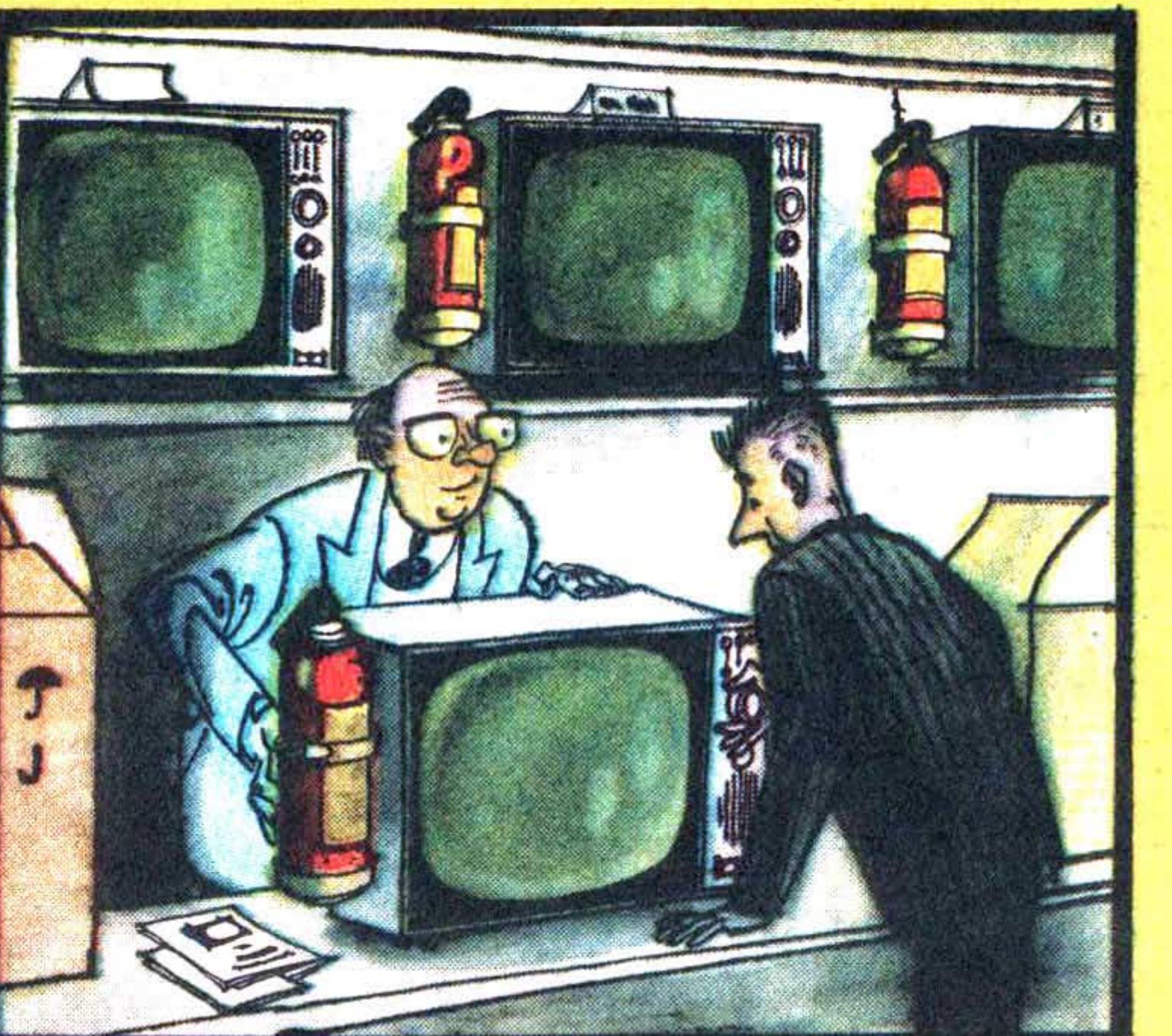

— І яких же заходів ви вжили після пожежі?

— А ось лозунг повісили!

— Звідтоді, як у Петра машині в гаражі згоріла він з вогнегасником ніколи не розлучається.

— Продаємо в комплекті, для більшої безпеки.

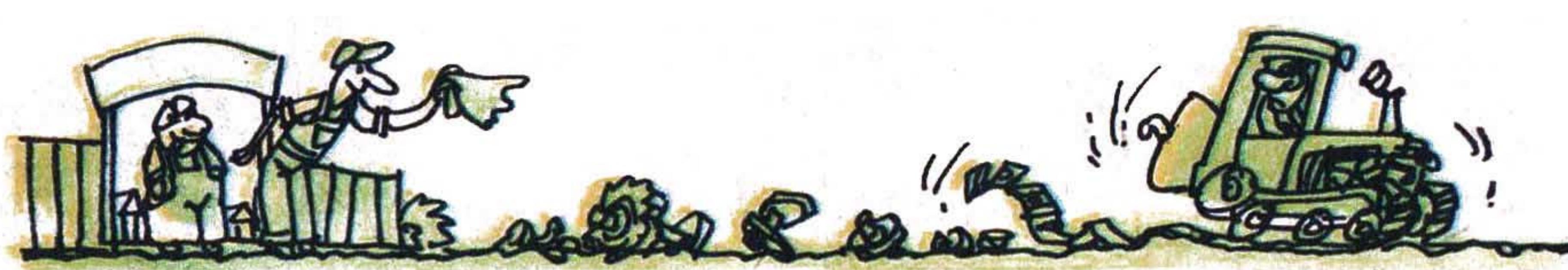
— Біда, сестроньки! Це ж моя прабабця Лисуха точнісінько через отаку «летуючу мишку» богові душу віддала...

ПЕРЧАНСЬКА КОНСУЛЬТАЦІЯ

що двигун трактора тепер став зі страшим апетитом мастило «істини». От тобі й капітальний ремонт! Що його діяти, Перче?

П. РУСНАК, П. ЧОРНИЙ,
механізатори радгоспу «Дзержинський»
Сокирянського району Чернівецької
області.

Минулого року послали ми на капітальний ремонт у Пружнянську майстерню Ізяславського РАПО на Хмельниччині трактор Т-16. Відремонтували нам його, Перче, так, що й досі доводиться недоробки пружнянських майстрів усувати. Та це ще півбіди. А головна біда — те,

...А В КІЄВІ ДЯДЬКО!

Віталій Дмитрович Чубук, начальник Печерського телефонного вузла в місті Києві, за його власним висловом, «упразднили» у травні ц. р. телефон на квартиру громадянки З. Без будь-яких попереджень! Хоч за існуючими правилами абонента слід попереджати щонайменше за десять днів...

А на який підставі це зроблено? «Підставу» тов. Чубук В. Д. виклав на запит редакції письмово. Мовляв, під час переїзду абонента (далі цитуємо автора) «самовільно, без досягнення»! Хоч за існуючими правилами абонента слід попереджати щонайменше за десять днів...

На який підставі це зроблено?

«Підставу» тов. Чубук В. Д. виклав на запит редакції письмово. Мовляв, під час переїзду абонента (далі цитуємо автора) «самовільно, без досягнення»!

І останнє: «Правила користування п'ять років тому були інші. А тов. Чубук В. Д. грізно посилається на нові, хоч вони зворотної сили не мають...

Та все ж ми дуже вдячні Віталію Дмитровичу: хто б ішле з такою геніальною простотою спромігся продемонструвати класичний зразок бюрократичного адміністрування! Гадаємо, інший би і не наважився, бо тут явно була потрібна відчайдушна сміливість справжнього митця...

Я. ЮРАСЬ.

БЕЗКОНЕЧНИЙ СЕРІАЛ

Воно, звичайно, приємно, що прадідівська лопата як основний вид землерийної техніки хоч і не стала поки що музеїним експонатом, проте практично без бою здала свої позиції. Нині будь-яка організація, причетна до копання різних котлованів і траншей, має на озброєнні машини, що замінюють не одну сотню землекопів. Входячи з цього, можна було б, здавалося, розраховувати, що при подібній озброєності така трудомістка операція, як прокладання теплотраси, триватиме не довше, ніж видлення апендікса.

На практиці ж виходить, що хвацько проходить лише перший етап роботи — копання траншей. А наступні події розгортаються за звичним сценарієм, подібним до деяких фільмів, коли коротенький сюжет розтягується на кільканадцять серій.

Глядачами саме такого серіалу вимушенні бути мешканці будинків № 80 і № 82 по вулиці Шовкуненка в місті Херсоні. На початку минулого року робітники рембюджету обласного управління комунального господарства у рекордно стрислі строки сумілінно перекопали двір цих будинків.

— Трішечки помучитеся, — заспокоїли мешканців представники тресту, — зате взимку буде у ваших квартирах тепло, і затишно.

Оте «трішечки» тягнуться й досі. Хоч у серпні того ж року керуючий трестом Ю. М. Частухін публічно заявив через обласну газету, що він упевнений: у вересні траншеї заріють. І замовник облжитлоуправління М. Г. Уманський — тоді ж не менш оптимістично запевнив, що все потрібне для завершення робіт буде доставлено підряднику.

Цікаво, вересень якого року вони мали на увазі?

А. БОРИСОВ.

Новини з питань тяганини

ПЕРСПЕКТИВНА ТУРБОТА

Мешканці Зарічного іноді прискіпуються до зайїжджого гостя:

— Вам не подобається наша архітектура? А як відносно шестиповерхової районної лікарні? Такого ви ні в якому іншому райцентрі не побачите...

— Шестиповерхова? Оце? — іронічно мріжує око гість, киваючи у бік невисоких будівель. — І з якого це часу у Зарічному отаке хмарочосами вважається?

— А ви не дуже насміхайтесь, — правлять своєї зарічніці. — Лікарня у нас справді шестиповерхова. Тільки поверхі розташовані не вертикально, а горизонтально...

— А-а, — ніяковіє гість, — «купити» хотіли...

Я ж то бачу — вище дерев будівельники тут не часто залягають...

Отак зарічніці жартують. А що ж залишається робити, коли серйозні розмови ні до чого путящого не приводять?

Але пояснимо, про що, власне, мова. Районна лікарня у Зарічному туляться у шести примітивних будиночках. Тіснота, незручності — і хворим, і обслуговуючому персоналу. А коли до болячок тілесних додаються ще й моральні, люди нерідко, як потопаючий за соломинку, хапаються за перо. Б'ють чолом у них і виши інстанції, сподіваючись на співчуття чи хоча б увагу.

У числі інших вдарив на сполох і мешканець

села Неньковичі М. І. Чередько, якому не з доброї волі довелося познайомитися з районним медичним сервісом. Вдарив уперше — і одержав відповідь, заповнену туманними обіцянками, вдарив у друге — те ж саме. «Спорудження лікарняного комплексу в Зарічному — відповідь у грудні минулого року заступник голови виконкому Ровенської області Ради народних депутатів С. О. Чорнолоз, — планується розпочати у XII п'ятирічці». А десь через місяць завідуючий обласним відділом охорони здоров'я А. І. Щербатий дещо «конкретизував» попередню обіцянку: «Початок робіт по будівництву намічено на 1987 рік».

Вчуваєш, шановний читачу, вичерпну ясність? «Планується...», «намічено...» Це — що початку. А щодо закінчення — то яка й мова може бути: мовляв, спробуй вгадай, якою там справа повернеться. А «планується...», «намічено...» — це ж так зручно, так звично: і наче ото вже воно щось десь робиться, і наче ото вже чиєсь голова над зарічнянською проблемою сожне. Головне — відмакнущися зараз, сьогодні, а завтра якос та буде...

А тим часом із Зарічнянського району в пряму смислі тікають люди. Туди, де більше культури. Де краще влаштований побут. І медичне обслуговування не таке, як у (район, до речі, лише наполовину забезпечений лікарнями). Та в Ровно чомусь не змислються: якщо й надалі виявлятиметься така «турбота» про віддалені райони, дивись, через кілька років не буде кому адресувати солідні папери.

С. МЕЛЬНИЧУК.

Ровенська область.

МИЛІ ЖАРТИ

Знаєте фокус із монетою? Кладеться копійчина поміж двома долонями і стається «квітирається» в одну з них. Веселий фокус! Дотепний.

А якщо взяти не копійчину, а трохи більше? Скажімо, триста тисяч карбованців? Шо тоді буде? Це ж скільки реготу...

Проте в селищі Хотіні на Сумщині, де було показано такий ілюзіоністський номер, ніхто чомусь не сміється. Маєтъ, у хотінці з почуттям гумору не дуже... Особливо у директора профтехучища В. Т. Тверезовського. Ось уже котрий рік він їздить по всіх селах, добиваючись, щоб трест «Сумі-

сьбуд» довів до путьчи училищі очисні споруди. У будівництво їх вігнали майже третину мільйона карбованців, а вони й досі не діють. Во спочатку хлопці-молодці з підпорядкованої трестовій організації СПМК-534 замість проектних насосів змонтували інші, малопотужніші. Визвиши підміну, В. Т. Тверезовський вдарив на сполох, але в тресті сказали: «Що з воза впало, те пропало», — і зі спокійним сумлінням повернулися до об'єкта сплюнно.

Переконавшися у марноті спроб дестуктувати до совісті будівельників, Володимир Трохимович кинувся на пошуки потрібних насосів. Сам їздив і до оборону керуючий трестом «Сумісьбуд» Едуард Іванович Мисик і його сподвижники. Тим часом стінні води у Хотіні відкідаються по-старому, за що училище щороку сплачує по десять тисяч карбованців.

Отак, як бачимо, дозволяють собі жартувати подекуди з державними гришами. І, що найприкішче, — ніхто чомусь подібних жартів упродовж багатьох років як слід оцінити не може!

Г. ЄЛИШЕВИЧ.

Сумська область.

ПЕРЧЕНЯ

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

СУСІДИ

КАЗКА

Надвечір, після роботи, повернувся Осел до свого хліва. Опустив голову в ясла, хрумкає сіно. Раптом чує: в кутку щось заворушилося. Дивиться — з невеличкого ящичка висовується Їжак.

— Здрастуйте! — привітався він.

— Здоров! — озвався Осел. — Чого ти тут?

— Я оселився осьде, — показав Їжак на ящичок. — Хочу тут жити. І хочу з вами дружити.

Осел підняв голову й витріщив на Їжака очі. А тоді як зареве:

— І-га! І-га! Ой, насмішив! Він дружити зі мною хоче...

— Чого ви смієтесь? — здивувався Їжак. — Мене тато з мамою завжди так учили, що де не будеш жити, треба з сусідами дружити. Це, мовляв, буде на користь і тобі, і тім.

— Ой, насмішив же ти мене! — продовжує реготати Осел. — Та ти подивись на себе. З ким же мені дружити? З отаким малим та миршавеньким? Та на тобі ж шерсть не така, як треба. Голки якісь.

— Ну то й що? Вони мені подобаються і скрізь допомагають.

— Фр-р-р! — фіркнув Осел. — Іди собі. Не псуї апетиту.

Ображений Їжак повернувся і подався до своєї хатки.

Осел похрумкав ще трохи, потім опустився на підстилку й захрапів. А Їжак ще довго не міг заснути. Прикро було на душі. Тому й сон не йшов до нього. А коли опівночі став уже куняти, почув якийсь шурхіт. Визирнув із ящичка: мимо нього повзе гадюка. І просто до Осла. От-от устромить отруйне жало. Їжак миттю вилетів з ящичка і уп'явся зубами у шию гадюки. Вона шипіла, вигиналася, але згодом знесиліла, обм'якла...

Вранці прокинувся Осел, розплющив очі та як підскочить з переляку. Що є сили б'є копитами в двері, хоче надвір вискочити.

— Що таке? — визирнув Їжак.

— Онде! — тремтячи, кивнув Осел на гадюку. — Змія!

— Та не бійтесь, — заспокоює його Їжак. — Вона вже нікого не вжалить.

— А хто ж мене врятував? — глянув ОSEL на Їжака.

— Той сусід, — посміхнувся Їжак, — з яким ви не хочете дружити.

Микола ГЕРАСИМЕНКО.

ДЗЕРКАЛО

Таке противне дзеркало сестра купила Ната: коли не гляну в нього я, завжди якась патлата.

Завжди у мене на лиці варення й шоколад, завжди сукенка вдягнена кишенями назад!

Та дзеркало противне сьогодні я провчила:

ЖАДІБНИЙ МАТВІЙ

Дуже любить наш
Матвій
Коротеньке слово
«мій».

— Це
МІЙ пістолет!
Це
МІЙ велосипед!
Це
МІЙ дитсадок!

дві кіски непокірні
водою примочила,
умилася,
зачесалася,
до дзеркала підкралась...
Я-ак глянула у нього!
І дзеркало — злякалось!
Скривилось, розгубилось,
упало
ї...
розвіялось!

МІЙ совок
і МІЙ пісок!
Це — МОЯ!
А це — МОЄ!
— Ни, не все іще
твоє!
Ось тобі секрет
один:
Адже сам ти —
мамин син!
Сів і думає Матвій:
— Як же так —
Я сам — не свій??!

Галина МАЛИК.

НЕ КУПУВАЛА...

Маленька Іринка подає десять копійок продавщиці.

— Дайте мені коржик.
Продавець подала підрум'янену «зірочку» і дві копійки.

— Будь ласка, і здачу візьми.
Здивована Іринка промовила:
— А я у вас здачі не купувала...

Іван ЖИТНИК.

ЇЖАЧОК І ЛІТАЧОК

Захотілось їжачку
Політати в літачку,
Але льотчик каже:
— Стій!
Не підходить одяг твій.

Скинь піджак із голочок,
Бо проколеш літачок.
З того часу їжачок
Не сідає в літачок,
Бо ніяк не може зняти
Піджачок із голочок.

Олег ГОЛОВКО.

ДО ПИТАННЯ ПРО

ПУХОПРОНИКІСТЬ

Завжди заздрив людям, які уміють перевтілюватися. Система системою, а якщо мама хисту не дала, то ніякий Станіславський не поможе. А шкода. Давно хотілося б уліти в шкуру бюрократа, відчути: от як йому? Справді не муляє, як десь комусь негаразд? Кошмири не мучать? Ніколи не сниться, приміром, такого, що от приходить він зі служби голодний, а вдома замість обіду — пояснювальна записка: «З огляду на відсутність капусти та інших інгредієнтів здійснити приготування замовленого Вами борщу не виявилось можливим, у зв'язку з чим усі претензії прошу пред'являти дирекції райгастро-номторгу». І все. І ні до чого присікатися, бо таки справді замовляв зранку борщ, а не суп з фрикадельками. Отже, якщо підходити формально, то сам собі й винний. А осільки бюрократ звик до всього підходити формально, то він не здіймає галасу, а, тихо ковтаючи слинку, роздігається й покірно лягає спати...

Hi! Не певен, щоб такі сні тривожили бюрократів. Бо хіба хоч один з них, скажіть, себе бюрократом вважає? І чи існує взагалі у природі бюрократ в чистому вигляді?

Найменшому сумніву не підлягає, що, даючи відповідь робітникам Іршавської сільгосптехніки (нині — ремонтно-транспортного підприємства Іршавського райагропрому), начальник Головськогоспмашпостачу В. Є. Травкін ні про який бюрократизм не гадав і не думав. Він, а також інші товариши, котрі відповідають за цю ділянку, справді докладали усіх зусиль, щоб дніпродзержинський завод імені Дзержинського виконав свої зобов'язання перед іршавцями і відвантажив їм заборговані у третьому кварталі минулого року 210 тонн чавунного літва. І вже потім, сумінно доклавши отих зусиль, тов. Травкін з легким серцем надіслав вісточку в сонячне Закарпаття: чекайте, вагони з літвом ідуть!

Вагони з літвом прийшли. Проте вже в четвертому кварталі дніпродзержинські металурги знову зірвали план поставок. Зірвали вони його і у першому кварталі цього року. І зриватимуть, безперечно, й далі. Бо товариши з Головськогоспмашпостачу ні словечком не обмовилися — а чи засвербіло комусь хоча б за вухом на заводі за порушення дисципліни поставок? А чи вдарили кого-небудь з винних хоча б одним карбованцем?

Якось не прийнято у нас з'ясовувати такі дрібнички. Чи не тому на лист, надісланий іршавцями з цього ж приводу до Дніпродзержинського міському партії, не надійшло взагалі ніякої відповіді? Бо що таке для металургійного гіганта якась сотня-друга тонн чавуну? Піщиночка в пустелі. Смішно навіть сказати. А от іршавцям не смішно. Бо через ту піщиночку у них хронічно простоє цілий ливарний цех. А це означає, що робітники хронічно не доодержують зарплати. А це означає, що неремонтовані сільгоспмашини через відсутність деталей хронічно стоять на приколі замість того, щоб ударно трудитися на полях і виборювати високий урожай. От вам і піщиночка.

Оце ж ми й думаємо: як воно взагалі

у бюрократа з життєвим тонусом? Мурашки по спині не пробігають? Чи загартована в паперових бatalіях психіка вселяє несхітну віру, що нові вимоги і віяння — явище тимчасове? Що перекипить-перешумить-перемелеться — та й далі спокійно обростати собі мохом?

Мабуть, що так.

Бо коли б воно було інакше, то не осіла б у нетрях канцелярій Хмельницького облуправління торгівлі копія рожево-оптимістичної відповіді мешканцю міста Хмельницького Б. В. Тишкуну, підписана директором обласної оптової торговельної бази фірми «Взуття» В. С. Столлярчуком. Ось що відповідає В. С. Столлярчук громадянинові Тишкунові Б. В.:

«На Вашу скаргу... Хмельницька облоптторгбаза фірми «Взуття» повідомляє, що черевики чоловічих сукняних з хромовою обсоюзкою через неплановане виробництво їх взуттєвими фабриками УРСР до закупівлі на 1986 рік нам запропоновано не було.

У даний час на базі є у наявності черевики чоловічі сукняні виробництва Чернівецької взуттєвої фабрики, які Вам направлено до магазину № 40 Хмельницького об'єднання «Промтовари» і куди Вам рекомендуємо звернутися.

Крім того, потрібне Вам взуття може бути виготовлено на фабриці індивідуального пошиття за Вашим замовленням».

Як бачите, у наявності — зворушлива турбота про покупця і світловипромінюючий оптимізм. А насправді — суцільне замазування суті справи, з якою позаштатний інспектор обласного комітету народного контролю Борис Васильович Тишкун звернувся з листом до відповідних обласних організацій. А у листі йшлося про безпрецедентний формалізм і службове хамство, з яким він зіткнувся у кабінеті заступника директора об'єднання «Промтовари» Т. О. Петрук. Замість того, щоб увійти у становище покупця і допомогти знайти йому оті самі черевики чоловічі сукняні (по-народному «Прощай, молодість!»), які, до того ж, виявляється, були в продажу, Тетяна Олексіївна обрушила громи і блискавки як на відвідувача, так і на підлеглих, котрі посміли виявити чуйність і увагу до нього, рядового, непривілейованого покупця.

От про що йшлося в листі. Однак, може, вимога ввічливого поводження з покупцями, незалежно від їхніх службових рангів, для директора Хмельницького облуправління торгівлі С. Ф. Деркача — діло десяте? Тобто, продавцям про неї нагадувати слід, а що стосується вищих чинів, то таку дурнічку можна просто пропустити повз вуха. І, не дочитавши листа, він відфутболив його на базу, а там теж звернули увагу лише на суті меркантильний бік справи: людина піdnімає скандал через якусь там пару штиблетів? Ну й киньте у неї тими штиблетами! Хай не бурчить. А всякі високі матерії щодо правил витонченого етикету залишмо для передовиць у святкових стіннівках.

Інколи заявника можна так копитну-

ти, що він і за рік не опам'ятається. У № 7 «Перця» за цей рік вже писалося про погану якість пухових ковдр виробництва Красногвардійського (Кримська область) птахокомбінату. І ми б не поверталися так скоро до цієї теми, якби не лист громадянки О. І. Коваленко з Алушти, котра також мала необережність купити одну з таких ковдр. Придбала вона її минулого літа, а осільки влітку на південному березі Криму вкриватися пуховиками не прийнято, до експлуатації новинки приступили тільки з настанням осені. І вже за два тижні з ковдри якнайактивнішим чином полізо перо.

Але не це головне, бо про подібні факти, як уже мовлено, читачеві повідомлялось. Найцікавіше те, яким хитромудрим чином на комбінаті навчилися розправлятися з жертвами своєї бракованої продукції. Негайно відслану ім някісну ковдру на підприємстві пропримали рівно два місяці, після чого Ольга Іванівна одержала звідти посилку з... усе тією ж ковдрою і радісним повідомленням, що строки заміни її минули і що для виготовлення даної ковдри використовувався тик (спеціальна тканина) Донецького або Чернівецького бавовняного комбінату,— отже, з питання пухопроникності просимо звертатися до них.

Гадаємо, що якби комусь прийшло в голову провести конкурс на кращий витвір бюрократично-мистецької думки, то красногвардійські лицарі пуху і пера зайняли б у ньому далеко не найостаннє місце!

Ми з'язалися телефоном з директорм комбінату М. В. Сорокіним і запитали його: скільки отаких пуховиділяючих виробів вони збираються презентувати споживачеві у цьому році?

— Усього на вісім мільйонів карбованців,— байдою відповів Михайло Володимирович.— На цілих два мільйони менше проти минулого року.

— Отже, кількість розчарованих вашою продукцією громадян відповідно зменшиться на кілька десятків тисяч чоловік?

— Абсолютно правильно.

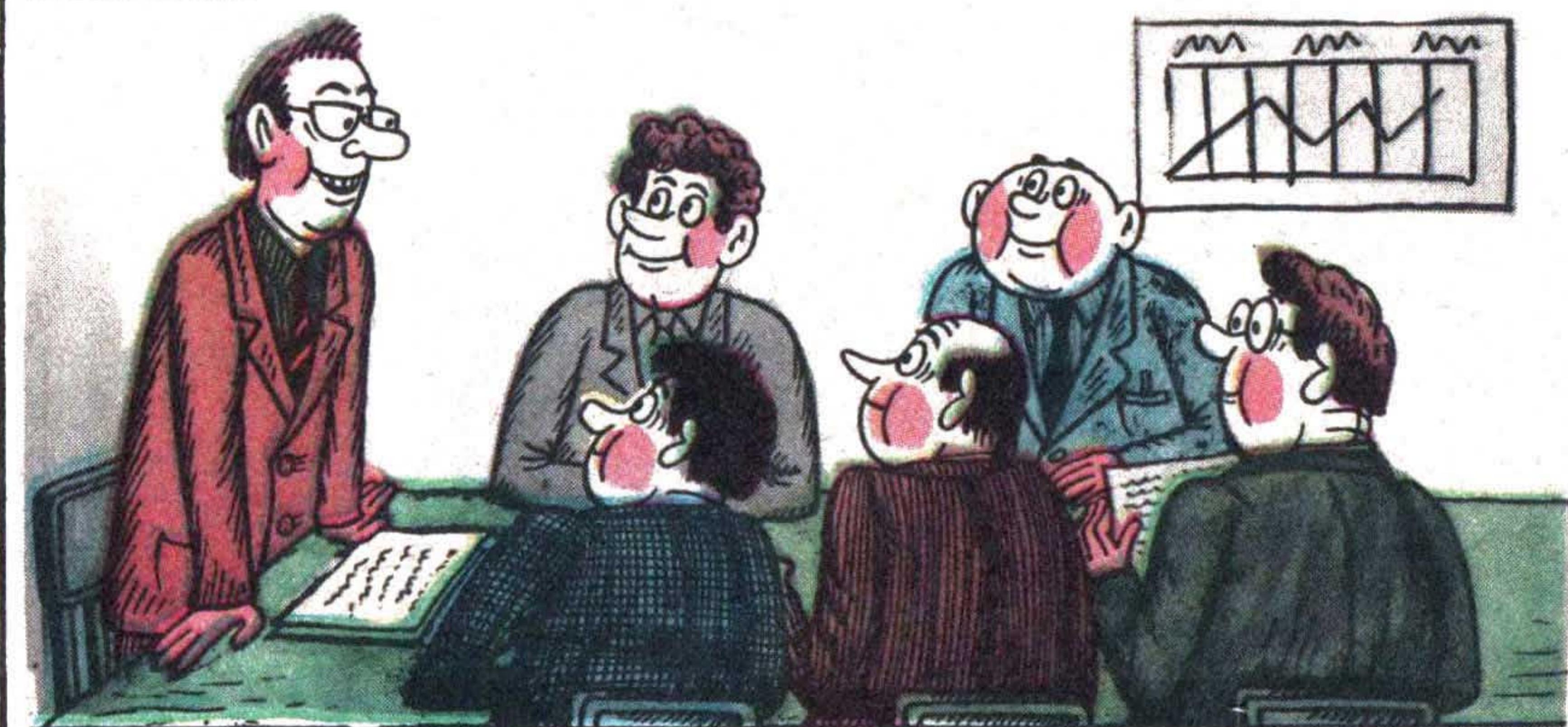
— А як же з останніми?

— Ви розумієте, з отією тканиною у нас справді проблема. Поки що ми не можемо пред'явити її виробникам претензій з приводу пухопроникності: не закладено в ГОСТі такого показника. Але двом науково-дослідним інститутам уже дано завдання протягом року розробити такий показник. І тоді...

І тоді, у сонячній перспективі, дорогі читачі, ми з вами вкриватимемось чудесними добродітними ковдрами і схильтимемо свої зморені голови на не менш добродітні диво-подушки. Але поки що... Поки що з питань пухопроникності звертайтесь безпосередньо на Донецький бавовняно-паперовий комбінат. Або Чернівецький. Точно не знаємо. Але звертайтеся. Аж поки пухопроникність отого тику не доведе вас до тику нервового. Бо з бюрократом, скажемо вам відверто, змагатись нелегко: у нього нерви міцніші.

В. БОЙКО.

Мал. О. МОНАСТИРСЬКОГО

— Хто за те, щоб якість нашої продукції вважати задовільною?

— Одноголосно!

БІЗНЕС — ЦЕ БІЗНЕС

«Робітник, який укладав парашути для військових льотчиків на заводі у Брансуїку (штат Мен), підняв кілька строп. Вони здалися йому занадто легкими, і він уважно їх роздивився. З'ясувалося, що вони — підроблені і могли лопнути під час спуску льотчика після катапультування. Якби укладач парашутів не був такий пильний, негодяці стропи могли б піти у діло. Льотчиків, що розбилися б, списали б як жертв нещасних випадків».

На думку поінформованого американського журналу «Бізнес єї», який ми оце процитували, торгівля підробленими товарами нині є «найприбутковішим і найшвидше зростаючим» бізнесом у капіталістичному світі.

Технологія підробки надзвичайно різноманітна: від елементарного шахрайства, коли якусь одежину темного походження прикрашають ярликом всесвітньовідомої паризької фірми, — і до копіювання оригіналу промислового виробу на комп'ютерах.

Для чого це робиться? Хоча зацікавлені особи й не поспішають давати інтерв'ю репортерам, відповідь, як то кажуть, лежить на поверхні: продаючи підробку як «фірму», злочинці одержують величезні дивіденди, бо при цьому користуються не тільки плодами

чужої технологічної думки, а й матеріалами, які не витримують жодної критики.

Як і слід було чекати, цю прибуткову справу намагається взяти під контроль мафія.

«Підробки,— констатує керівник одного з розшукових бюро, яке на замовлення великих фірм намагається «виловлювати» фальшиву продукцію,— набули майже такого ж розмаху, як і торгівля наркотиками, але ця справа набагато безпечніша». Звичайно, безпечніша для тих, хто цим бізнесом займається, але аж ніяк не для покупця, скажімо, гальмівних колодок для автомобіля, які, за висловом згаданого журналу, виявилися «настільки м'якими, що їх можна було прошкрябати нігтем».

Майстри підробок уже опанували й виробництво протипожежних приладів, що монтуються (як справжні) на літаках «Бойнг»; ліків, які не тільки не лікують, а, буває, ще й завдають непоправної шкоди людському здоров'ю; пестицидів. До речі, через ті пестициди фермери Заїру і Кенії втратили по дві третини врожаю.

«Підробки,— констатує «Бізнес єї»,— віщують великі прибутки і дуже часто — можливість тихої смерті».

Інакше кажучи, одні «тихо» шахрають, інші — «тихо» від цього гинуть.

Бізнес є бізнес...

ДОРЕЧНЕ УТОЧНЕННЯ...

Козьма Прутков застерігав: «Якщо на клітці слона прочитаєш напис «буйвол», не вір очам своїм».

Згадалося це ось чому. У Федераційній Республіці Німеччини є така собі інституція під гучною назвою — Федеральне відомство по охороні конституції.

Згідно із запевненнями властей ФРН, які свого часу породили цю установу, вона мала стати могутнім левом, покликаним надійно захищати політичні і соціальні права громадян країни, записані у конституційних актах.

Офіційний Бонн якнайкраще годував і годує цього лева, аби той «страж» на силі не піду pav. Робиться це, звичайно, за гроші пересічного платника податків. А що ж той платник має навзмін?

«Не було ще й шести годин ранку, коли сім'ю... розбудив грюкіт у двері. Після того як господар відмовився одчинити невідомим, двері було рознесено вщент. Непроханих пришельців виявилось шестero: один у поліцейській формі, ще п'ятеро — у цивільному. «Гості» одразу ж блокували виходи і входи, перерили всі шафи і шухляди. «Ордер на обшук? Він для нас не обов'язковий», — спокійно заявили вони. Питається, кого ж і що шукали представники Федерального відомства по охороні конституції (а це були саме вони)? А нікого й нічого. Просто — здійснювався черговий акт політики залякування західнонімецьких комуністів.

Коли ж «охоронцям конституції» буває вже несила ламати чужі двері, вони відпочивають, причому досить інтелектуально: цілі робочі дні просиджують у бібліотечних залах. Щоправда, цікавляться не книжками, а читацькими формулярами: ану, хто з відвідувачів бібліотеки замовляє твори «лівих авторів»? «Цікаві» формуляри перезнімаються на мікроплівку, а прізвища їх власників поповнюють поліцейські досьє...

Про це та ще й багато про що подібне можна дізнатися із книги, яка недавно побачила світ у ФРН. У ній же й констатується: «Такі акції нагадують методи, якими діяли гестапо і гітлерівська поліція. Тільки час дії — не 1933 рік, а через п'ятдесят років».

До речі, книга ця — розповідь про Федеральне відомство по охороні конституції.

Отож, нема нічого дивного, що при згадці про «охоронців» конституційних прав, нам спало на думку оте прутковське: «Якщо на клітці...

До речі, щоб жодної плутанини не було, щоб одразу ж внести ясність, що ж насправді ховається за гучною офіційною вивіскою тієї установи, книзі дано красномовну назву: «Шпигуни, брехуни, провокатори».

О. ДАЧЕНКО.

— Чого так довго з цим пацієнтом вовтузився, Сем? Що у нього виявилося?

— Двадцять п'ять тисяч доларів!

Народні УСОЛІШКИ

ОТО ХВОРОБА!

Зустрілися дві давні знайомі, розговорилися.

— Неприємна у моого чоловіка хвороба,— бідкається одна. — Оце вип'є сто грамів, а потім, бідолаха, день мучиться. З серцем щось...

— Е, не така вже й страшна в нього хвороба. А от мій як не вип'є зранку ста грамів, ото вже мучиться...

ДУМАВ

Жінка повернулась з роботи і заходилася вечеряти. Почала насипати борщ.

— О! Все м'ясо з'їв, а про мене й не подумав,— сердито мовила до чоловіка.

— Чого ж! Я ів м'ясо та тільки думав, що ти мені скажеш, як з поля повернешся.

Повідомив
І. АСАУЛЕНКО.

м. Яготин
Київської області.

ІНША ПРИЧИНА

— Ти, мабуть, десь простудився, що позатикав вуха ватою?

— Ні, це не від простуди, а від поганої звички.

— Як це розуміти?

— Дуже просто. У мене є погана звичка — барабанити по столу пальцями, а це мені дуже діє на нерви.

Повідомив
І. БІЛОУС.

м. Львів.

У ГОСТІ

По залізничній колії повзуть троє п'яних, перемовляються. Петро: — Хлопці, а куди ми йдемо?

Микола: — До Грицька на похмілля.

Петро: — Ох і довгі ж сходи в цьому будинку.

Микола: — Так, і перила незручні — низенькі-низесенькі.

Грицько: — Стій, хлопці, ліфт наздоганяє!

Повідомила
Т. ГОРДИНСЬКА.

м. Дніпропетровськ.

ВИПЕРЕДИЛИ

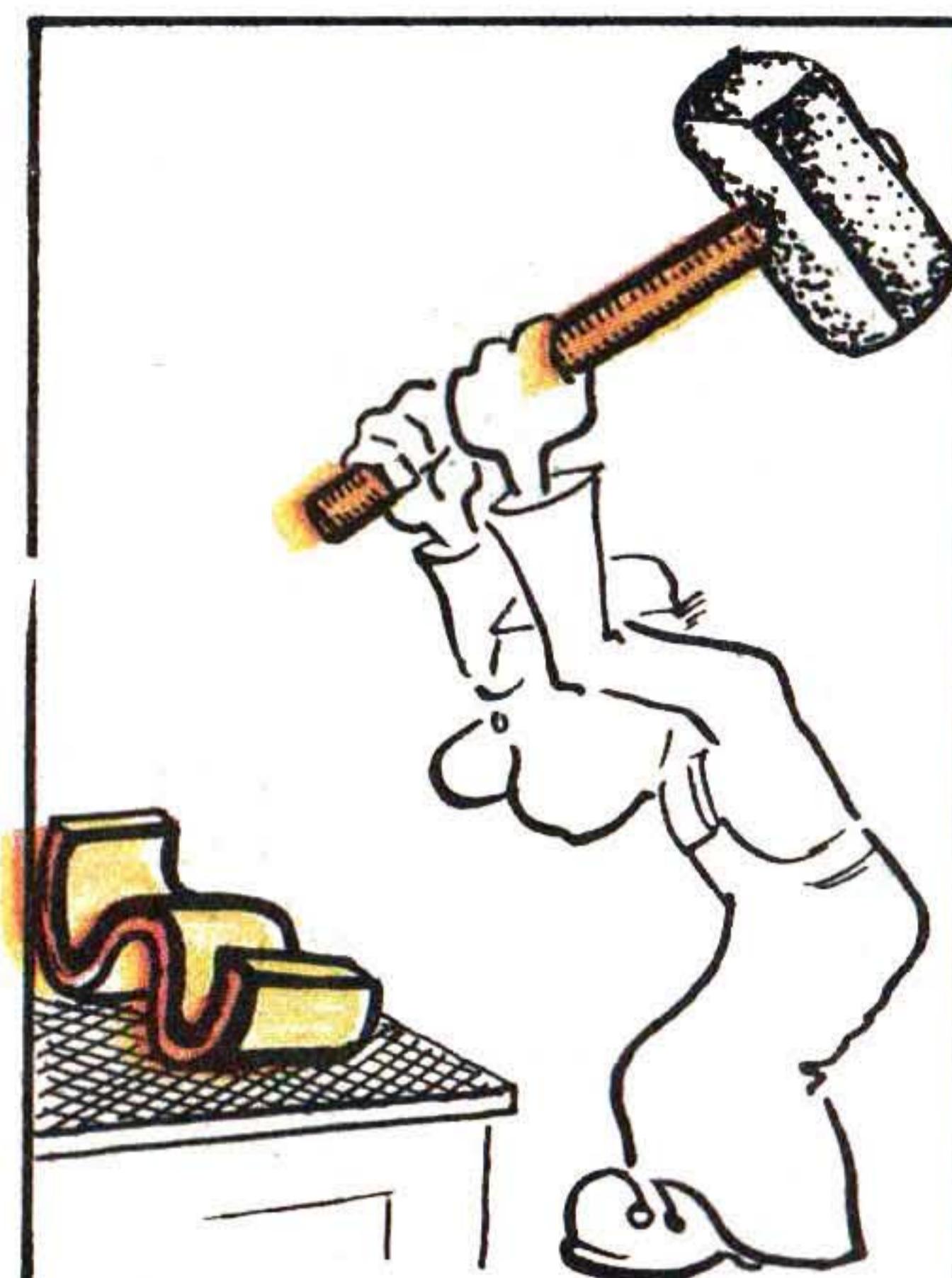
— Чого ти мучишся, — заспокоює перед екзаменом студента його товариш по консерваторії. — Візьми твори свого вчителя, перепиши їх навпаки — з кінця до початку — і готово!

— Пробував, — каже студент, — вальси Шуберта виходять.

Повідомив В. ХОМИШИН.

м. Чортків
Тернопільської області.

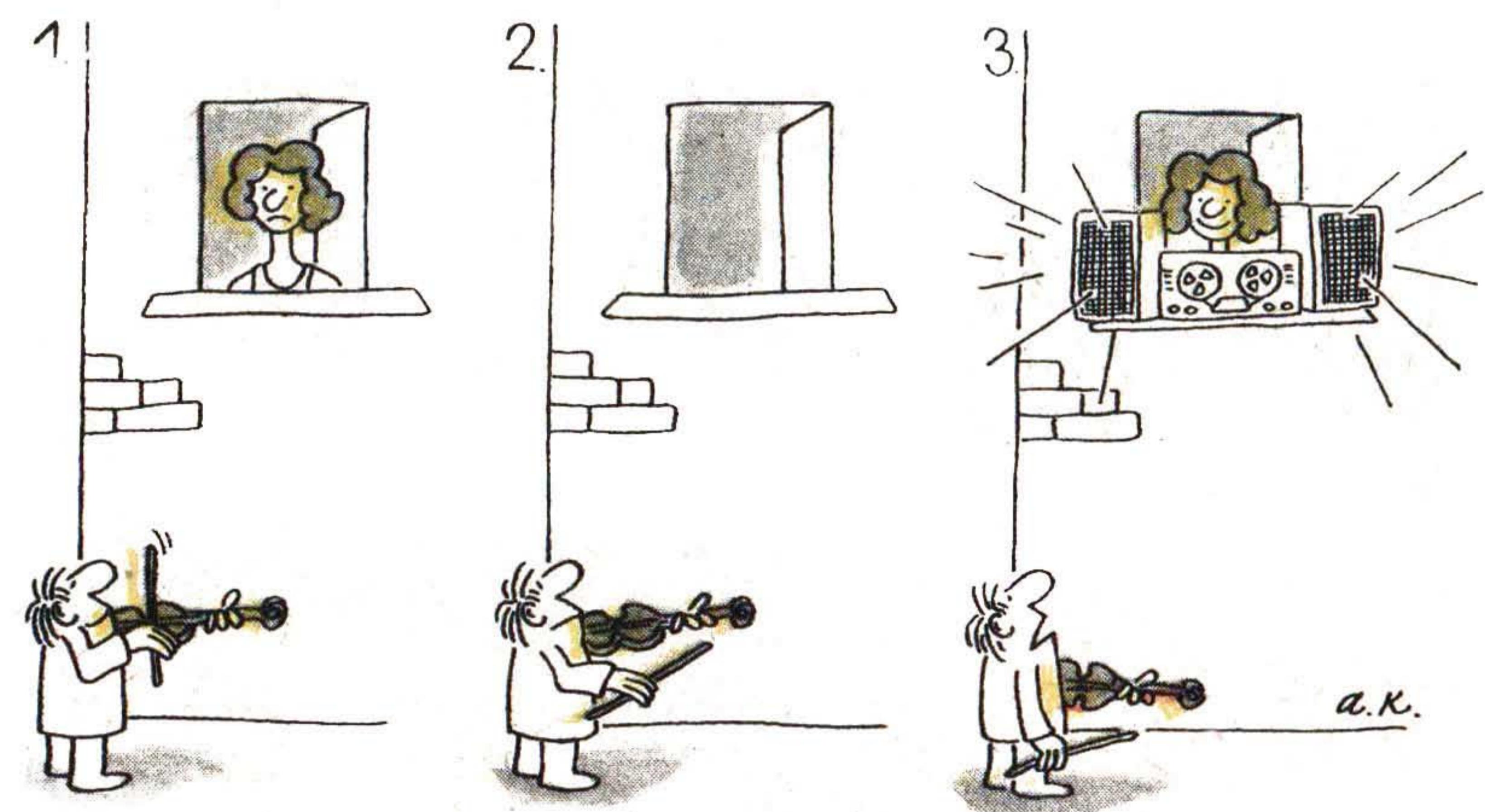
Мал. В. ВЛАСОВСЬКОГО

Без слів.

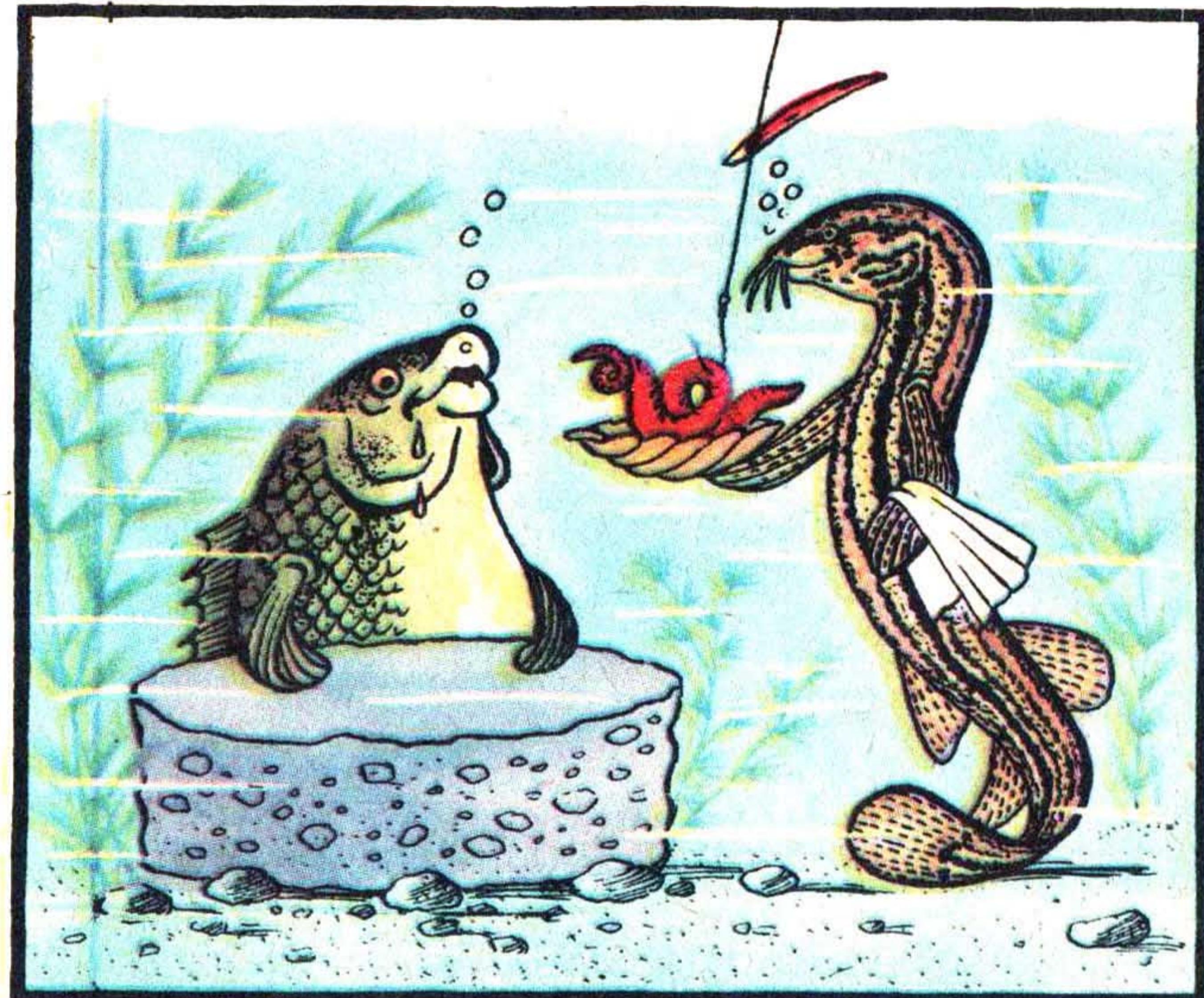

Мал. О. КОНОНЕНКА

Без слів.

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

Без слів.

Мал. С. ХАРИТОНОВА

Без слів.

Мал. В. ПОЛОВИНКА

— Любить... Не любить...

**Стишисті
НЕ В ГУСАКА...**

«З однієї голови індивідуальних власників було продано шерсті більше ніж з однієї голови колгоспних овечок».

(З протоколу).

Надіслав В. ГОНЧАР.

«Торговельники Чкаловського сільСТ з перших днів збирання заготовили 7.000 пляшок води, в колгоспі ім. Котовського та ім. К. Маркса на токах відкрили ларки з продавцями».

(З райгазети).

Надіслав В. МАЛАХОВ.

«Об'ява

Четвертого липня 1986 року буде проводитись щеплення худоби від населення».

Надіслав М. ЛИСИК.

«Пояснююча

10.12.1985 р. був на робочому місці з запахом вчоращеного дня, запевняю, що більше подібного зі мною не повториться, в чому розписуюсь».

Надіслав Б. РЕПЕША.

«ТЕЛЕФОНОГРАМА

Голові колгоспу

Забезпечити завтра явку на бойню райпотребсоюзу голову ревкомісії і головного ветспеціаліста для контрольного убою».

Надіслав М. ГАЛИЧЕНКО.

«Якщо особа має підмоченість, то її назвати чистою не можна». (З характеристики).

«Через збіднений асортимент товарів, безініціативність за 4 місяці 1986 року при плані 50,3 тисячі карбованців товарооборот автомагазину склав 52,1 тисячі карбованців, або 86,4 процента».

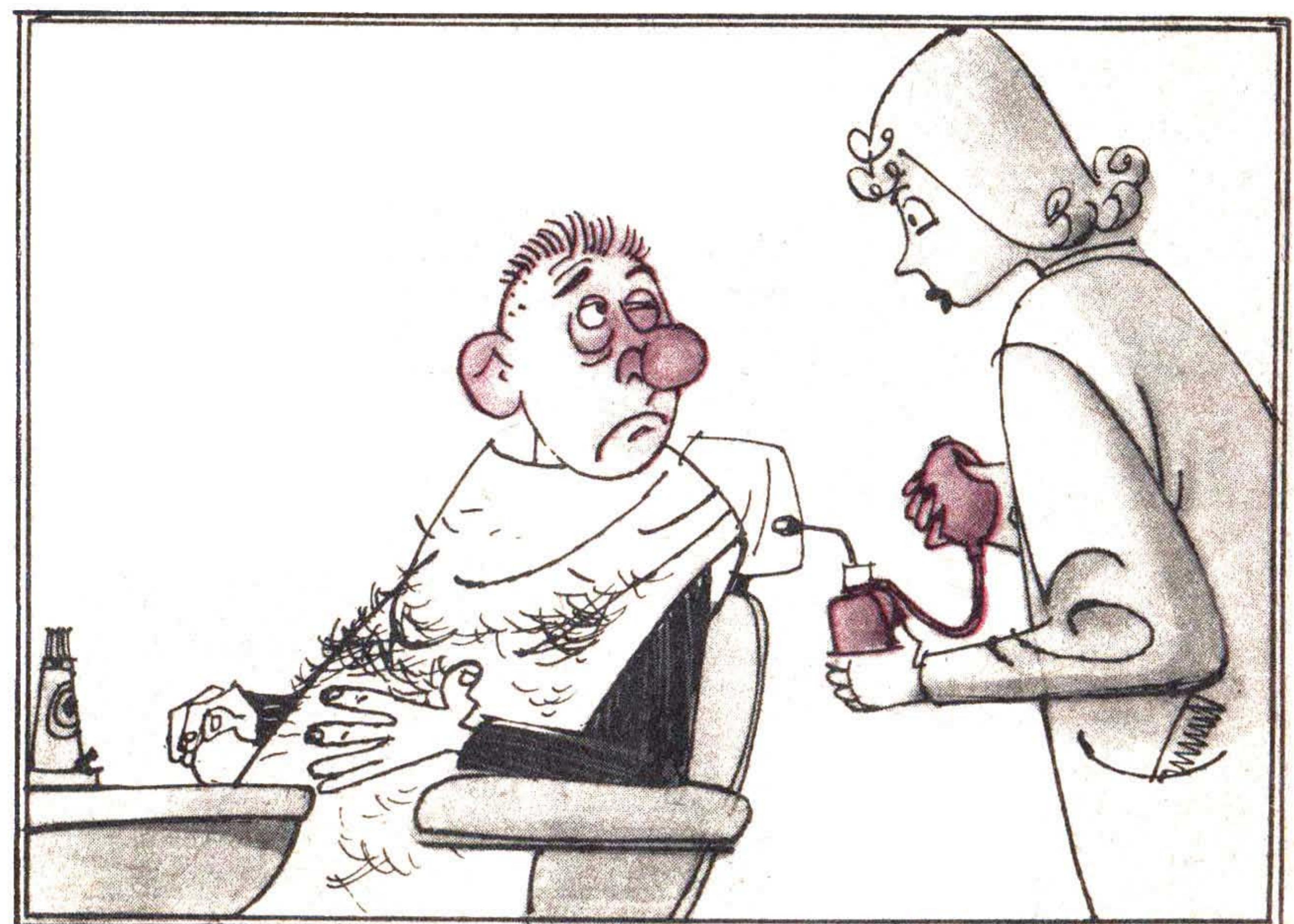
(З райгазети).

Надіслав В. ШАБУЦЬКИЙ.

Мал. А. БОРДУНІСА

— Дивись — тече! Доведеться бабці місцем поступитися...

— Благаю — не порскайте на мене потрійним одеколоном: у мене від нього печія!..

**Франче
пер/те**

Є така приказка: той не солдат, хто не хоче генералом стати. Судячи з усього, її взяли на озброєння «батьки» Здолбунова — райцентру на Ровенщині. Щоправда, у їхньому тлумаченні вона звучить трохи інакше: то не районний центр, що не прагне бути схожим на обласний.

Прагнення непогане. Ось тільки проявляється воно трохи не так. У Ровно практично біля кожного великого магазину почепили знаки, які забороняють навіть зупинку автотранспорту. Здолбунівські керівники пішли ще далі: за їхньою вказівкою на багатьох вулицях рух автомобілів, у тому числі й легкових, взагалі заборонили.

Коли «закрили» вулицю Леніна, автомотолюбителі мовчали, бо тут розташовані середня школа і кінотеатр. Але потім відповідними

знаками «відгородили» добру половину вулиці Калініна: ту її частину, де райком партії і райвиконком. Після цього подбав про себе райвідділ внутрішніх справ, закривши доступ навіть легковому автотранспорту на вулицю Пушкіна. Ще трохи згодом дійшла черга до вулиці Островського, хоч на ній розташовані: універмаг, госпмаг, райвузол зв'язку, побуткомбінат, магазин електротоварів, фотосалон, перукарня, магазин «Дитячий світ».

До речі, водії і пасажири автомобілів, що належать керівним районним організаціям, на ті знаки і заборони не зважають. Видно, вважають, що правила не для всіх писані.

П. МОРГУН.

Ще у 1984 році задумав я прибудувати до свого будинку веранду. Мріялося, що у дощ і вітер, мороз і завірюху, а особливо влітку, сказати б — під соловейка, сидіти му на тій веранді та чайок попивати. Гроші — 505 крб. 74 коп. — того ж 1984 року вніс у касу Вишгородського ремонтно-будівельного управління Київського облремпобуттресту. І одразу ж по-

чав чаєм запасатися: щоб на всі пори року вистачило. І стільки вже у мене чаю накопичилося, що цілий рік весь колектив того РБУ щовечора пригощати можу. Та тільки будівельники ні до роботи, ні до чаю не поспішають. От мені тепер і здається: не чаєм їх уже треба частувати, а перцем.

м. Димер
Київської області.

М. РЕПІК.

Не скаржилася я на зір, поки не здала на фарбування до Вінницької фабрики хімічного чищення світло-жовту шерстяну кофту. Вирішила, що коричнева буде мені більш до лиця. На приймальному пункті «Лотос» у м. Ладижині пообіцяли: «За місяць зробимо». Чекала три. А коли отримала, то вперше не повірила очам: кофта стала чорною. Приймальніця заспокоїла: очі не підводять, кофта справді чорна, але незабаром буде-таки коричне-

вою. Ще два місяці минуло. І знову оказія: була кофта чорною — стала брудно-темно-синьою... Побігла до окуліста. На щастя, й цього разу з очима виявилось усе гаразд. А от про Вінницьку фабрику хімчистки такого не скажеш, коли тут дозволяють собі працювати, як у тій приказці: «Руки роблять — очі бояться».

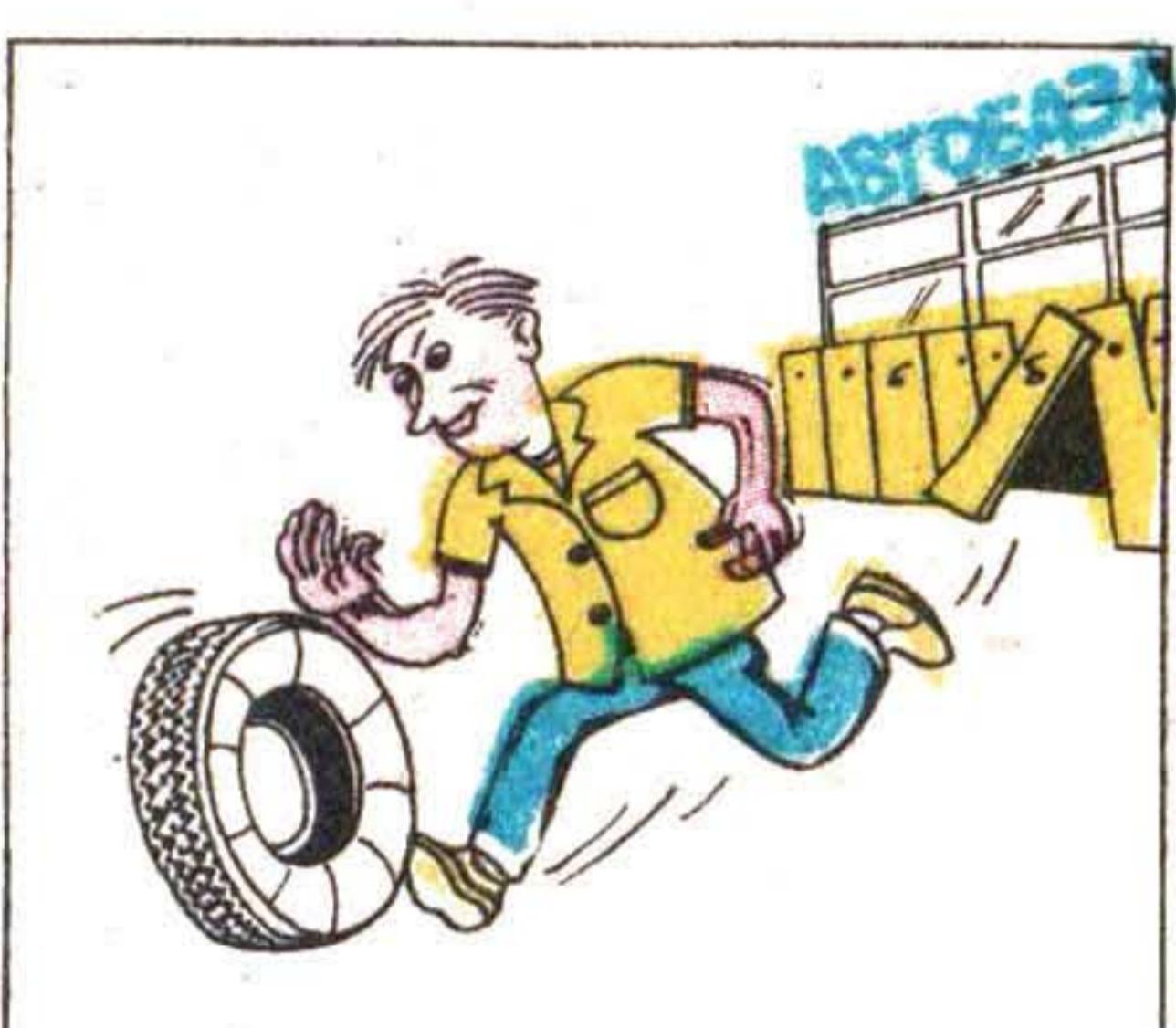
Л. МАКСИМОВА.

м. Ладижин
Вінницької області.

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

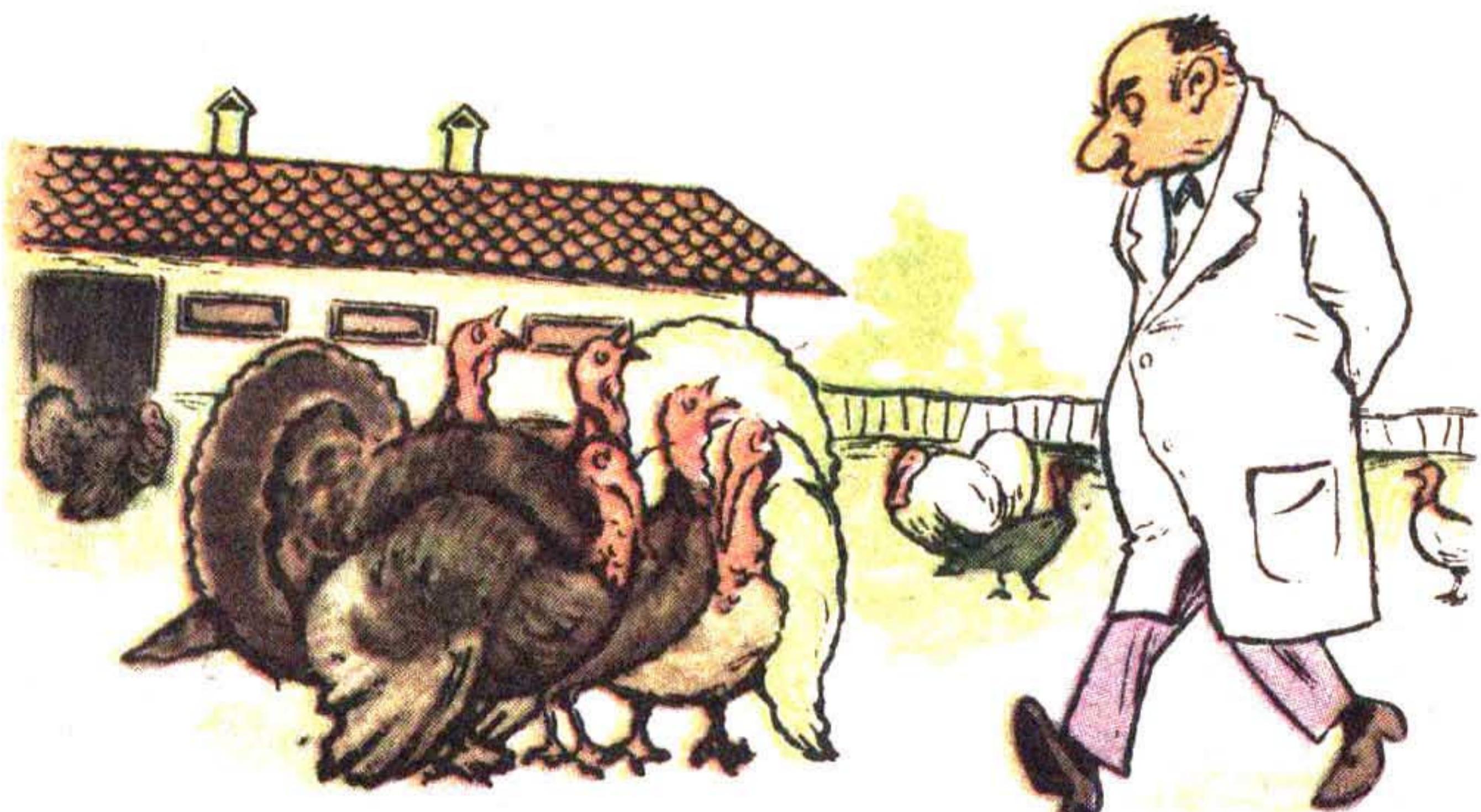
ГУМОР НАШИХ ПОБРАТИМІВ

Мал. В. Адєєва («Хенек», Уфа)

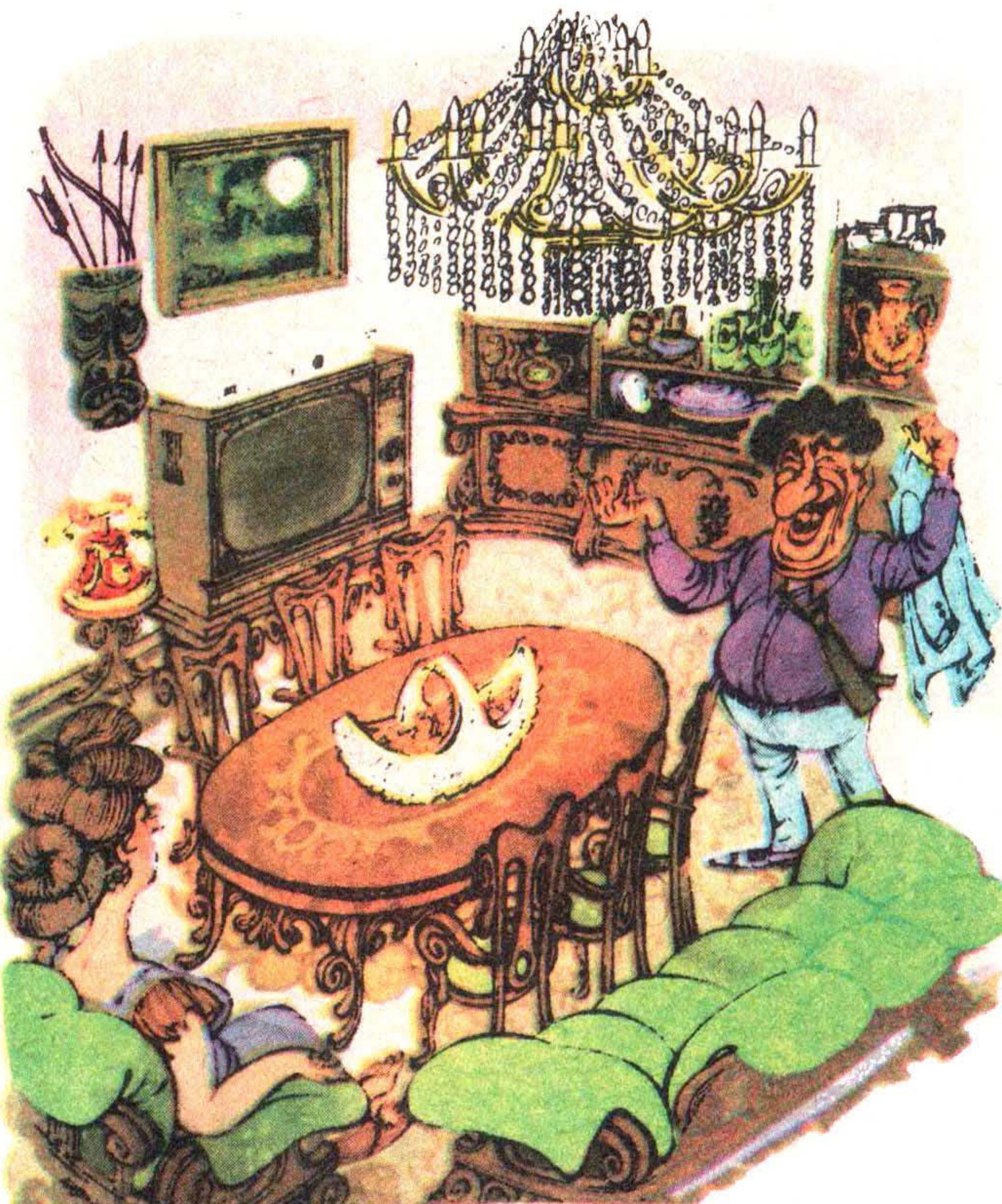
Без слів.

Мал. П. Нештера («Кірпі», Баку)

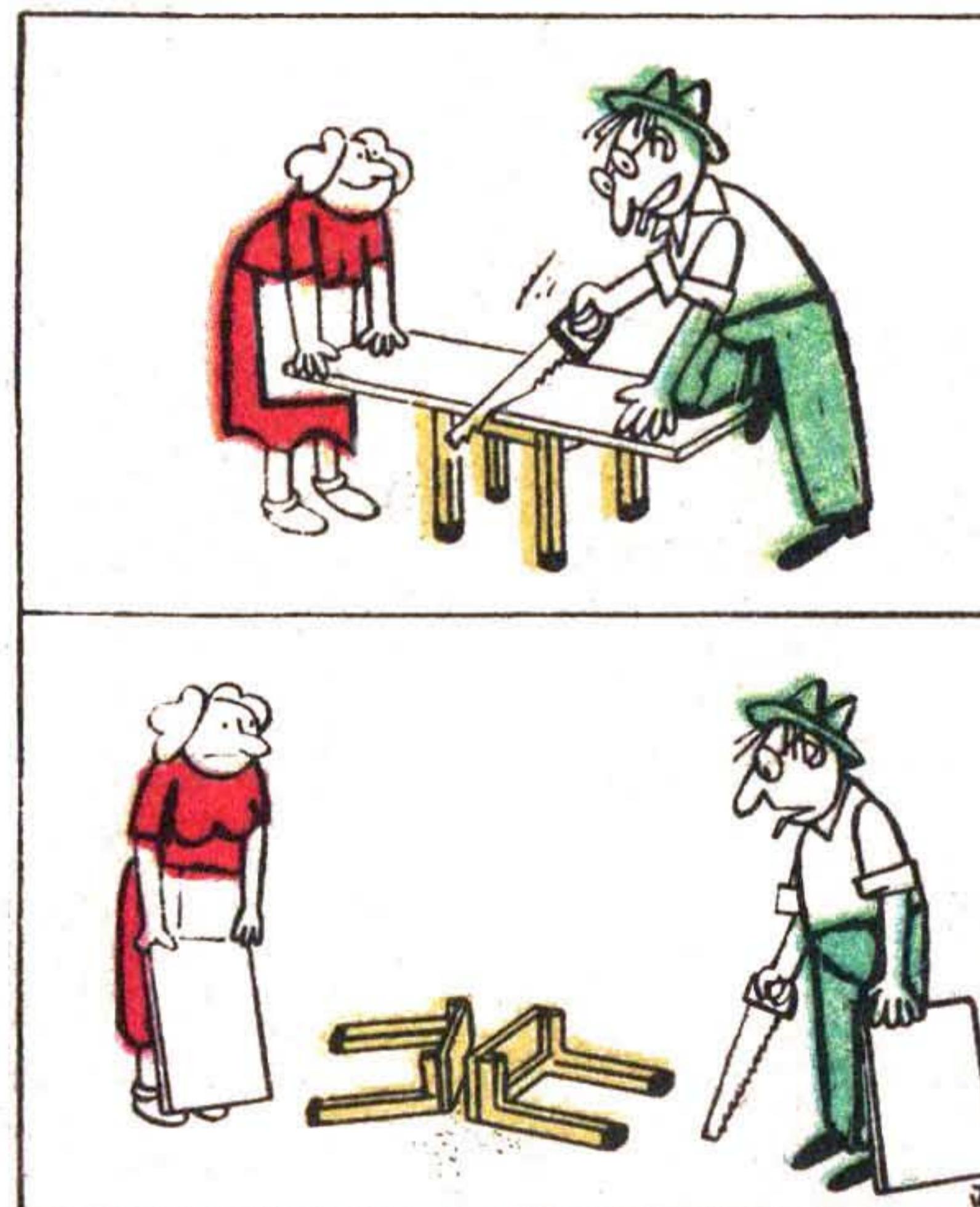
— З його погляду видно,
що до нас на ферму якесь
начальство приїде!..

Мал. А. Єлчина («Кірпі», Баку)

— І чим закінчилася твоя справа у суді?
— Будуть утримувати з зарплати. Наче я
на зарплату живу!..

Мал. І. Мейгайліса («Дадзіс», Рига)

Без слів.

Головний редактор
О. ЧОРНОГУЗ.

Редакційна колегія: В. БОЙКО, В. БОНДАРЕНКО, А. ВАСИЛЕНКО, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ
(головний художник), Ф. МАКІВЧУК, Д. МОЛЯКЕВИЧ, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний
секретар), І. СОЧИВЕЦЬ, В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

Журнал «Перець» № 17 (1227)
(на українському языку)
Іздательство «Радянська Україна».

Здано до набору 01.08.86. Підписано до друку 19.08.86. БФ 11656. 70×108/8. Офсетний друк.
2,8 умовн.-друк., арк. 14 умовн. фарб.-відб. 4,1 обл.-вид. арк. Тираж 2326100 прим.
Зам. 03936.

ВИДАВНИЦТВО «РАДЯНСЬКА УКРАЇНА» © Журнал «Перець» 1986 р. Видається з січня 1927 року. Виходить двічі на місяць.

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 441-82-14, 441-89-37, 441-89-38.
Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Для телеграм: Київ Перець.

Рукописи не повертаються.

Передрукуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Ордена Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Перемоги, 50.
Ордена Леніна комбінат печаті видавництва «Радянська Україна». 252047, Київ-47, проспект Победи, 50.

Текст набрано із застосуванням вітчизняного фотонабірного комплексу «Каскад»

Отсканировал и обработал А.ЛЕБЕДЕВ для сообщества:

<http://perec-ua.livejournal.com/>

У № 3 журналу було надруковано листа про те, що в селі Жданове (Кіровоградщина) електролінія потребує ремонту, а керівників Долинського району електромереж це чомусь аж ніяк не обходило.

Голова Долинського районного виконкому П. С. Терещенко повідомив редакції, що з метою надійної подачі у це село електроенергії проведено капітальний ремонт електромережі. Крім того, капітально відремонтовано лінію електропередач для резервної подачі електроструму.

Про лазню, що у селищі Цумань (Ківерцівський район), уже тричі писала обласна газета, а районна — аж п'ять разів, а лазня як стояла, так і стоїть пусткою, не відремонтована. Про це повідомлялося у замітці «Цікава арифметика» (№ 7 журналу).

Після виступу Перця начальник Волинського обласного управління побутового обслуговування населення І. З. Устянчук повідомив, що для реконструкції лазні вже виготовлено проектно-кошторисну документацію, виділено необхідні матеріали та кошти. Реконструкцію лазні передбачено завершити нинішнього року.

Навіть малята знають, що до хліба треба ставитись з повагою, а от дорослі дяді й тіті, які працюють у Козятинській (Вінниччина) пекарні, дозволяють собі випікати хліб низької якості. Лист про це разом із хлібиною такої випічки надійшов до Перця.

Голова Козятинського районного комітету народного контролю В. І. Скілков повідомив редакції, що лист обговорювався на виробничих зборах колективу пекарні. Майстрові Є. П. Тумашовій, пекареві Л. П. Заєць, укладальніку хліба Б. П. Дзиванському та приймальнику-здавальніку готової продукції Ж. Б. Цвік оголошено догани. Усіх винних осіб позбавлено місячної преміальної оплати.

В одному з листів, що надійшов до редакції, жителі села Яблунівки (Полтавщина) скаржилися на те, що приймальниця молокопункту місцевого колгоспу ім. Жданова Г. П. Тунік людям грубінить, жирність молока встановлює на свій розсуд. Перець попросив Лохвицький районний комітет народного контролю зацікавитись цією справою.

Як повідомив голова комітету М. В. Кабар, факти, вказані в листі, підтвердились. За допущені порушення Г. П. Тунік з роботи звільнено.

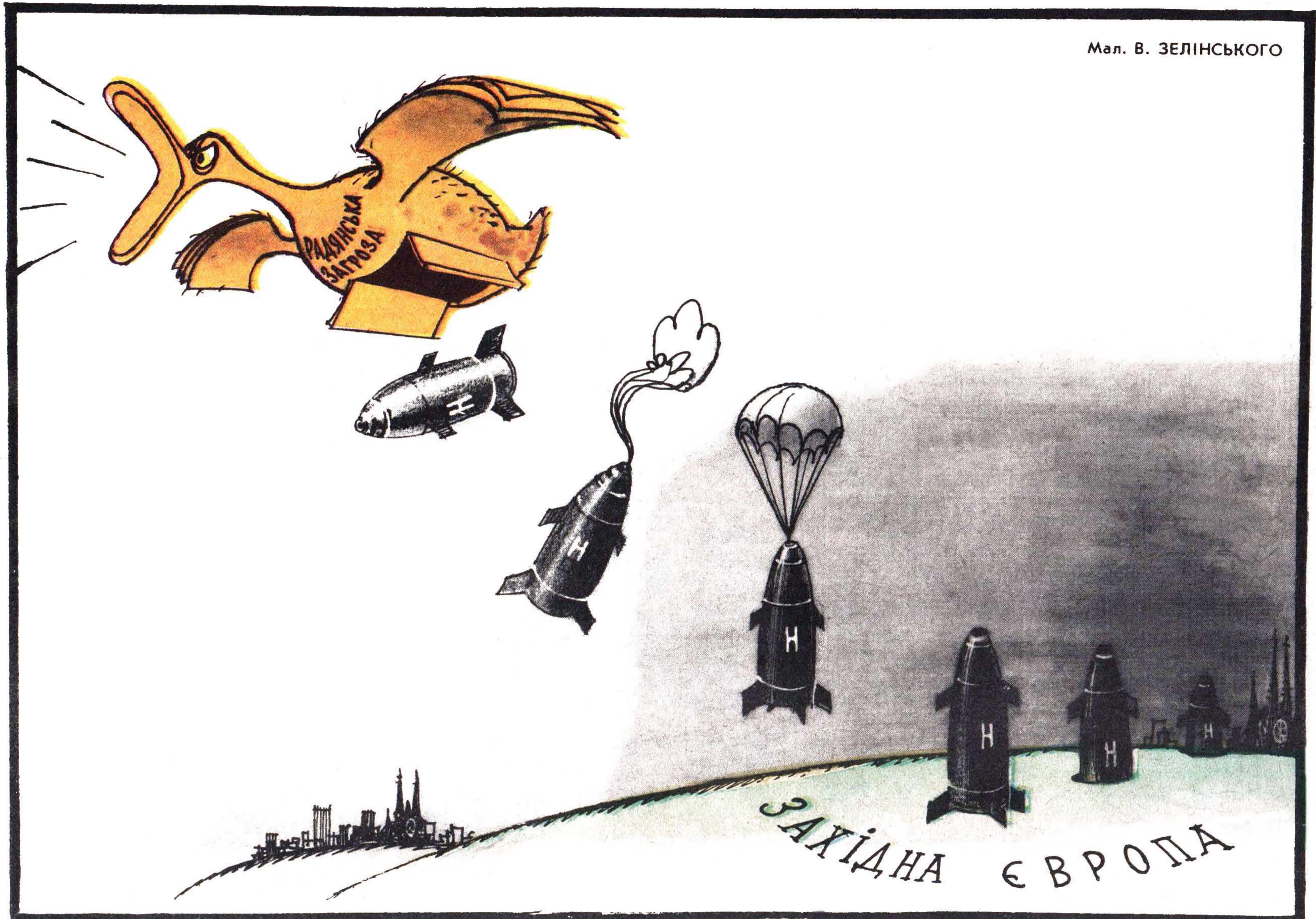
Пасажири вагона № 10 поїзда Одеса — Івано-Франківськ написали редакції листа про те, що провідники цього вагона В. В. Володько та В. І. Музика недбало ставляться до своїх обов'язків, не забезпечують пасажирів постільною білизною та рушниками.

Заступник начальника служби вагонного господарства Одеської залізниці О. Н. Гарас повідомив Перцеві, що при перевірці листа факти підтвердились. За нездовільне обслуговування пасажирів Володько та Музику повністю позбавлено місячної премії, а матеріал про їхнє ставлення до роботи передано на розгляд цеховому комітету. За слабкий контроль за дотриманням трудової дисципліни начальникові резерву провідників Константинову Г. І. оголошено догану.

Теми до малюнків цього номера
придумали:

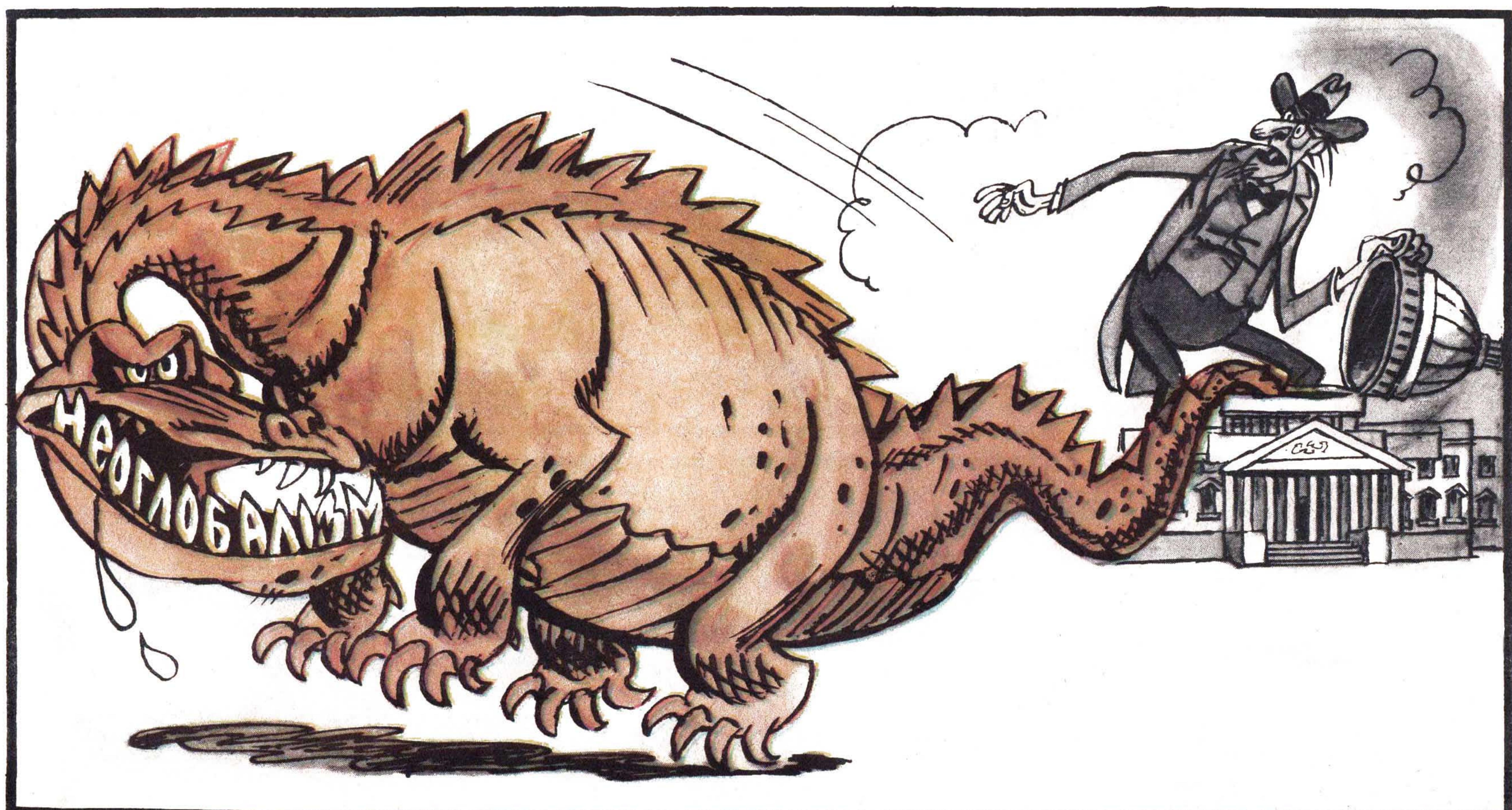
Л. Телятников, А. Василенко,
Р. Друкман, М. Литвин, Є. Милутка,
С. Вєткін, Г. Мушкаєв, С. Харитонов,
В. Власовський, Ю. Кособукін,
А. Половинко, І. Лопатін,
А. Бобир, В. Болтунов.

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

Давній і випробуваний спосіб доставки.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

Потвора ХХ століття.